

BWNU 2008

- *Januari 2008*

Vereniging van Universiteiten (VSNU)
Lange Houtstraat 2
Postbus 13739
2501 ES Den Haag
telefoon: : 070 – 302 14 00
fax : 070 – 302 14 95
e-mail : post@vsnu.nl
URL: : <http://www.vsnu.nl>

©2008: VSNU

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

De Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten (VSNU) en de organisaties van werknemers die als partijen optreden bij de CAO Nederlandse Universiteiten, zijn, gelet op artikel 4.5, eerste en vijfde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, de artikelen 4, 16 en 17 van het Besluit van 6 december 1999, Stb. 1999, 528, houdende verdere vermindering van overheidsregels van rechtspositionele aard op het terrein van het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (Besluit decentralisatie arbeidsvoorwaardenvorming universiteiten, hogescholen en onderzoekinstellingen), de artikelen 5, eerste lid, 6 en 14 van het Convenant Decentralisatie Arbeidsvoorwaardenvorming Universiteiten van 1 juni 1999, het bepaalde in de CAO Nederlandse Universiteiten, voor de universiteiten eigen regelingen overeengekomen op het gebied van de werkloosheid (WNU) en, ziekte en arbeidsongeschiktheid (ZANU) en ziektekosten (ZNU). Deze regelingen zijn van kracht sinds 17 december 1999.

Per 1 januari 2001 is de Werkloosheidswet (WW) en de Ziektewet (ZW) van toepassing op het universitaire personeel. CAO-partijen zijn een bovenwettelijke werkloosheidsregeling overeengekomen aanvullend op de WW, de zogenaamde Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten (BWNU). Deze regeling is met ingang van 1 januari 2001 van kracht voor werknemers die op of na die datum werkloos worden en voldoen aan de bepalingen hiervan. Voor op die datum reeds bestaande wachtgelders blijft de oude regeling (WNU) van kracht.

Per 1 september 2005 bestonden er twee Regelingen Sociale Zekerheid CAO Nederlandse Universiteiten. In "versie 1" was de BWNU geactualiseerd vanwege het vervallen van de vervolguitering per 1 juli 2004. En de ZANU is aangepast aan de beperking van de verplichting tot loondoorbetaling. "versie 2" van de BWNU (aangepast in verband met vervallen vervolguitering) geldt voor universitaire medewerkers die al voor 1 juli 2004 recht hadden op een werkloosheidsuitkering of onder het BWNU-overgangsrecht vallen. Wanneer deze medewerkers ook al voor 1 januari 2001 recht hadden op een werkloosheidsuitkering of onder het WNU-overgangsrecht vallen, is de oude WNU-regeling van toepassing.

In de regeling BWNU 2006 zijn ten opzichte van eerdergenoemde "versie 1" de volgende wijzigingen doorgevoerd.

De BWNU is aangepast aan wijzigingen in de WW:

1 april 2006 : aanpassing referentie eis van 26 uit 39 weken naar 26 uit 36 weken.

1 oktober 2006 : wijziging hoogte en duur van de WW; vervallen onderscheid tussen kortdurende en loongerelateerde uitkering.

In BWNU 2008 is in de definiëring van betrokkene aansluiting gezocht bij de sociale zekerheidswetgeving. Daarnaast is een aantal redactionele wijzigingen doorgevoerd, waarbij aangesloten wordt bij de CAO-teksten. De wijzigingen in de BWNU gaan in per 1 januari 2008.

De regelingen Sociale Zekerheid kunt u vinden op de website van de VSNU (www.vsnu.nl).

Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten (BWNU) 2008

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1 Definities

In deze regeling wordt verstaan onder:

- a. werkgever: het College van Bestuur van een universiteit, onderscheidenlijk in bijzondere gevallen het Bestuur van de Vereniging / Stichting, dan wel een door partijen in het Volgersbesluit aangewezen andere werkgever;
- b. partijen: de Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten (VSNU) en de organisaties van werknemers die als partij optreden bij de CAO Nederlandse Universiteiten;
- c. betrokkene: de natuurlijke persoon, jonger dan 65 jaar, die in dienstbetrekking staat of heeft gestaan als personeelslid van een universiteit, genoemd in de CAO Nederlandse Universiteiten, of van een door partijen in het Volgersbesluit aangewezen instelling, met uitzondering van:
 1. een lid van het college van bestuur van een universiteit;
 2. een lid van het algemeen bestuur van een universiteit;
 3. een personeelslid ten aanzien van wie het college van bestuur van een universiteit in overeenstemming met de raad van bestuur van het bij die universiteit behorende academische ziekenhuis heeft bepaald, dat voor hem het rechtspositieregime geldt dat geldt voor het personeel van dat academische ziekenhuis;
- d. diensttijd: de tijd doorgebracht:
 1. in een dienstbetrekking binnen de sectoren primair onderwijs, voortgezet onderwijs, educatie en beroepsonderwijs, hoger beroepsonderwijs, onderzoekinstellingen, wetenschappelijk onderwijs en academische ziekenhuizen, of
 2. in een dienstbetrekking bij een door partijen in het Volgersbesluit aangewezen andere werkgever, of
 3. in een dienstbetrekking bij een rechtsvoorganger van een organisatie als bedoeld onder 1 of 2, in alle gevallen met uitzondering van de tijd voorafgaand aan een aaneengesloten periode van meer dan 14 maanden waarin de betrokkene niet een dienstbetrekking had die voor de diensttijd meetelt. Voor de periode van 14 maanden, bedoeld in de vorige volzin, blijft een periode waarin de betrokkene onmiddellijk voorafgaand aan zijn werkloosheid recht had op een uitkering op grond van een wet als bedoeld in artikel 19, eerste lid, onderdeel a of b, WW, of een uitkering die daarmee naar aard en strekking overeenkomt, buiten beschouwing;
- e. ongemaximeerde berekeningsgrondslag: het dagloon dat geldt voor de WW, waarbij echter:
 1. de maximumdagloongrens van artikel 17 wet Financiering Sociale Verzekeringen buiten beschouwing wordt gelaten;
 2. vervallen
 3. een loonsuppletie, verstrekt op grond van artikel 15 BWNU of artikel 38 WNU, tot het loon wordt gerekend;
- f. gemaximeerde berekeningsgrondslag: de berekeningsgrondslag bedoeld onder e, maar ten hoogste de som van het schaalbedrag en de vakantie-uitkering behorend bij schaal 12, trede 10, gedeeld door 21,75 uitkeringsdagen;
- g. aanvulling op de WW-uitkering: de aanvulling op de WW-uitkering, bedoeld in artikel 4;
- h. aanvulling op de ZW-uitkering: de aanvulling op de ZW-uitkering, bedoeld in artikel 6;
- i. aansluitende uitkering: de aansluitende uitkering, bedoeld in artikel 8;
- j. bovenwettelijke uitkering: de aanvulling op de WW-uitkering, de aanvulling op de ZW-uitkering en de aansluitende uitkering;
- k. dienstbetrekking: een dienstbetrekking in de zin van de WW;
- l. eerste werkloosheidsdag: de eerste werkloosheidsdag, bedoeld in artikel 16, achtste en negende lid, WW;
- m. pensioenreglement: het Pensioenreglement Stichting Pensioenfonds ABP;
- n. pensioen: een pensioen in de zin van het Pensioenreglement;
- o. suppletie: de uitkering vóór 1 januari 2007 toegekend door de werkgever op grond van de ZANU aan een betrokkene die is ontslagen in verband met arbeidsongeschiktheid voor zijn arbeid wegens ziekte en die bij zijn ontslag minder dan 80% arbeidsongeschikt is in de zin van de WAO ;

- p. minimumloon: het minimumloon, bedoeld in artikel 14, tweede lid, WW;
- q. de OOW: de Wet overheidspersoneel onder de werknemersverzekeringen;
- r. fase 2 en fase 3 van de OOW: fase 2 respectievelijk fase 3, bedoeld in artikel 94, tweede lid, OOW. Fase 2 is ingaan op 1 januari 2001, fase 3 die in zou gaan op 1 januari 2003 is niet in werking getreden;
- s. de WNU: de Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten;
- t. de WW: de Werkloosheidswet;
- u. de ZW: de Ziektewet;
- v. WW-uitkering: de uitkering, bedoeld in hoofdstuk II van de WW;
- w. vervallen
- x. vervallen

Artikel 2 Beperking aanspraken op grond van deze regeling

Voor zover in deze regeling niet anders is bepaald, geeft deze regeling geen aanspraken voor zover de betrokkene arbeidsuren heeft verloren uit een dienstbetrekking op grond waarvan hij geen betrokkene is.

Artikel 3 Indexering

1. De ongemaximeerde en de gemaximeerde berekeningsgrondslag, alsmede het bedrag genoemd in artikel 1, onderdeel f, worden periodiek herzien. Op deze herziening is artikel 46 WW van overeenkomstige toepassing.
2. Partijen kunnen bepalen dat een andere indexering wordt toegepast.
3. Partijen maken bekend met ingang van welke dag en met welk percentage een herziening als bedoeld in het eerste of tweede lid plaatsvindt

Hoofdstuk 2

Bovenwettelijke uitkering

Artikel 4 Het recht op aanvulling op de WW-uitkering

1. De betrokkene die recht heeft op een uitkering op grond van de WW, met uitzondering van een uitkering op grond van hoofdstuk IV WW, heeft recht op een aanvulling op de WW-uitkering.
2. Op de aanvulling, bedoeld in het eerste lid, zijn de artikelen 16, 16A, 19, 20, 21, 76 tot en met 78 van de WW van overeenkomstige toepassing.

Artikel 5 Duur en hoogte van de aanvulling op de WW- uitkering

1. De duur van de aanvulling op de WW-uitkering is gelijk aan de duur van de WW-uitkering.
2. Op de duur van de aanvulling op de WW-uitkering is artikel 43 WW van overeenkomstige toepassing.
3. De WW- uitkering wordt gedurende de eerste 12 maanden per dag aangevuld tot 78% en vervolgens tot 70% van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag. Voor de bepaling van de duur van de periode van 12 maanden, bedoeld in de vorige volzin, wordt artikel 43 WW overeenkomstig toegepast, en worden perioden van aanvulling op de ZW-uitkering mede in aanmerking genomen.
4. vervallen.
5. vervallen.
6. Op de hoogte van de aanvulling zoals bedoeld in dit artikel is artikel 47, tweede en derde lid WW van overeenkomstige toepassing.
7. Voor de berekening van de hoogte van de aanvullingen, bedoeld in dit artikel, wordt de uitkering op grond van de WW geacht onverminderd te zijn ontvangen indien deze op grond van enige wettelijke bepaling geheel of gedeeltelijk is geweigerd, dan wel niet of niet geheel is betaald.

Artikel 6 Het recht op aanvulling op de ZW-uitkering

1. De betrokkene die recht op uitkering op grond van de ZW heeft
 - a. en die recht op aanvulling op de WW-uitkering of op aansluitende uitkering zou hebben gehad als hij niet ziek was geweest, of
 - b. onder toepassing van artikel 46 ZW, terwijl hij laatstelijk voor de ZW verzekerd was op grond van een WW-uitkering waaraan een recht op bovenwettelijke uitkering was verbonden,heeft recht op aanvulling op de ZW-uitkering.
2. In afwijking van het eerste lid heeft de betrokkene geen recht op aanvulling op de ZW-uitkering over tijdvakken waarin hij recht heeft op uitkering of bezoldiging op grond van de Ziekte- en arbeidsongeschiktheidsregeling Nederlandse universiteiten.

Artikel 7 Duur en hoogte van de aanvulling op de ZW-uitkering

1. De duur van de aanvulling op de ZW-uitkering is gelijk aan de duur van de ZW-uitkering.
2. De ZW-uitkering wordt voor de betrokkene:
 - a. die bij aanvang van het recht op aanvulling op de ZW-uitkering recht zou hebben gehad op een aanvulling op de WW-uitkering, aangevuld tot het percentage bedoeld in artikel 5, derde lid dat voor hem zou hebben gegolden als hij niet ziek was geweest;
 - b. die bij aanvang van het recht op aanvulling op de ZW-uitkering recht zou hebben gehad op een aansluitende uitkering, aangevuld tot het percentage, bedoeld in artikel 9, zevende lid;
 - c. die recht op ZW-uitkering heeft onder toepassing van artikel 46 ZW en op wie onderdeel b niet van toepassing is, aangevuld tot het percentage bedoeld in artikel 5, derde of vijfde lid, waartoe zijn WW-uitkering zou zijn aangevuld indien deze niet was geëindigd.
3. Voor de berekening van de hoogte van de aanvulling op de ZW-uitkering wordt de uitkering op grond van de ZW geacht onverminderd te zijn ontvangen indien deze op grond van enige wettelijke bepaling geheel of gedeeltelijk is geweigerd, dan wel niet of niet geheel is betaald.

Artikel 8 Het recht op aansluitende uitkering

1. De betrokkene die recht heeft op WW uitkering heeft, zodra het einde van de duur van de WW-uitkering is bereikt, recht op een aansluitende uitkering indien hij op de eerste werkloosheidsdag de leeftijd van 41 jaar heeft bereikt en een diensttijd heeft van ten minste 5 jaar. Indien het recht op WW-uitkering van de betrokkene na afloop van een periode van ZW-uitkering niet meer herleeft omdat er voor de WW-uitkering geen duur meer resteert, gaat in afwijking van de eerste volzin de aansluitende uitkering in op de dag per welke het recht op ZW-uitkering eindigt.
2. Op de aansluitende uitkering zijn de artikelen 16, 16A, 19, 20, 21, 76 tot en met 78 WW van overeenkomstige toepassing.
3. In afwijking van het tweede lid eindigt het recht op aansluitende uitkering niet door de omstandigheid dat de betrokkene wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid niet beschikbaar is om arbeid te aanvaarden, indien hij geen recht heeft op een uitkering als bedoeld in artikel 19, eerste lid, onderdeel a of b, WW vanwege het enkele feit dat zijn verzekering op grond van de daar bedoelde wetten is geëindigd, tenzij de duur van de aansluitende uitkering is verstreken.

Artikel 9 Duur en hoogte van de aansluitende uitkering

1. De duur van de aansluitende uitkering is voor de betrokkene die op de eerste werkloosheidsdag een diensttijd heeft van ten minste 5 jaar en
 - 41 jaar oud is: 6 maanden
 - 42 jaar oud is: 1 jaar
 - 43 jaar oud is: 1,5 jaar
 - 44 jaar of ouder is: 2 jaar
2. De duur van de aansluitende uitkering is voor de betrokkene die op de eerste werkloosheidsdag een diensttijd heeft van ten minste 7 jaar en
 - 45 jaar oud is: 2,5 jaar
 - 46 jaar oud is: 3 jaar
 - 47 jaar oud is: 3,5 jaar
 - 48 jaar oud is: 4 jaar
 - 49 jaar of ouder is: 4,5 jaar
3. De aansluitende uitkering duurt voor de betrokkene die op de eerste werkloosheidsdag een diensttijd heeft van ten minste 12 jaar en 52 jaar of ouder is, tot de dag waarop hij 65 jaar wordt.
4. Op de duur van de aansluitende uitkering is artikel 43 WW van overeenkomstige toepassing.
5. Indien de duur van WW-uitkering onder overeenkomstige toepassing van artikel 76 lid 3 WW is verlengd, wordt de duur van deze verlenging in mindering gebracht op de duur van de aansluitende uitkering, bedoeld in het eerste en tweede lid.
6. Indien de betrokkene bij het einde van zijn dienstbetrekking recht heeft op:
 - a. een uitkering als bedoeld in artikel 19, eerste lid, onderdeel b, WW of op een uitkering die daarmee naar aard en strekking overeenkomt, en nadien als gevolg van een vaststelling van de mate van

arbeidsongeschiktheid op minder dan 80% recht krijgt op een WW-uitkering waaraan een recht op aansluitende uitkering is verbonden, wordt de duur van deze aansluitende uitkering, indien die is vastgesteld op grond van het eerste of tweede lid, verminderd met de duur van de periode tussen het einde van zijn dienstbetrekking en de eerste werkloosheidsdag;

- b. een uitkering op grond van de ZW of een daarmee naar aard en strekking overeenkomende uitkering, onmiddellijk gevolgd door een uitkering als bedoeld in artikel 19, eerste lid, onderdeel b, WW of op een uitkering die daarmee naar aard en strekking overeenkomt, en nadien als gevolg van een vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid op minder dan 80% recht krijgt op een WW-uitkering waaraan een recht op aansluitende uitkering is verbonden, wordt de duur van deze aansluitende uitkering, indien die is vastgesteld op grond van het eerste of tweede lid, verminderd met de duur van de periode tussen het einde van zijn ZW- of daarmee overeenkomende uitkering en de eerste werkloosheidsdag.
7. De aansluitende uitkering bedraagt per dag 70% van de gemaximeerde berekenings-grondslag. Zolang en voorzover de betrokkene tegelijk recht heeft op een aansluitende uitkering op grond van dit artikel en een WW-uitkering of een bovenwettelijke uitkering, heeft de aansluitende uitkering op grond van dit artikel het karakter van een aanvulling tot 70% van de gemaximeerde berekeningsgrondslag. Artikel 5 zevende lid is van overeenkomstige toepassing.
8. Op de hoogte van de aansluitende uitkering is artikel 47, tweede en derde lid, WW van overeenkomstige toepassing.

Artikel 10 Het geldend maken van het recht op bovenwettelijke uitkering

1. De artikelen 22 tot en met 27 en 28 WW zijn van overeenkomstige toepassing op de aanvulling op de WW-uitkering en op de aansluitende uitkering, behalve in de situatie, bedoeld in artikel 8, derde lid.
2. De artikelen 28, 30, 30a, 31, eerste lid, 37, 38a, eerste en vierde lid, 44, 45, 49 en 54 ZW zijn van overeenkomstige toepassing op de aanvulling op de ZW-uitkering en op de aansluitende uitkering in de situatie, bedoeld in artikel 8, derde lid.
3. Indien de betrokkene de verplichting, bedoeld in artikel 25 WW, artikel 31, eerste lid, ZW of artikel 49 ZW niet of niet behoorlijk is nagekomen, kan de werkgever de bovenwettelijke uitkering tijdelijk of blijvend, geheel of gedeeltelijk, weigeren.
Partijen kunnen nadere regels stellen aangaande de vorige volzin.

Artikel 11 De betaling van de bovenwettelijke uitkering

1. De artikelen 30 tot en met 41 WW zijn van overeenkomstige toepassing op de aanvulling op de WW-uitkering en op de aansluitende uitkering, behalve in de situatie, bedoeld in artikel 8, derde lid. Artikel 41 WW wordt op de bovenwettelijke uitkering uitsluitend toegepast indien het uit te betalen bedrag van de WW-uitkering en de bovenwettelijke uitkering samen een hoogte heeft als bedoeld in artikel 41 WW.
2. vervallen
3. De artikelen 31, tweede tot en met vijfde lid, 32 tot en met 33b, 40 tot en met 42, 47 tot en met 48, 50 en 85 ZW zijn van overeenkomstige toepassing op de aanvulling op de ZW-uitkering en op de aansluitende uitkering in de situatie, bedoeld in artikel 8, derde lid.

Artikel 11a Uitkering indien geen recht op WW-uitkering bestaat

1. Partijen kunnen regels stellen waarbij een recht op uitkering wordt toegekend aan categorieën van betrokkenen die op grond van de overige artikelen van dit besluit geen recht hebben op bovenwettelijke uitkering omdat zij geen recht hebben op WW-uitkering.
2. Een recht op uitkering, toegekend op grond van het eerste lid:
 - a. wordt voor de toepassing van dit besluit gelijkgesteld met een recht op bovenwettelijke uitkering; en
 - b. eindigt niet door de omstandigheid dat de betrokkene wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid niet beschikbaar is om arbeid te aanvaarden, indien hij geen recht heeft op een uitkering als bedoeld in artikel 19, eerste lid, onderdeel a of b, WW vanwege het enkele feit dat zijn verzekering op grond van de daar genoemde wetten is geëindigd; en

- c. is, indien de betrokkene alsnog of wederom recht krijgt op WW-uitkering, niet van invloed op het recht op bovenwettelijke uitkering dat voor de betrokkene verbonden is aan dat recht op WW-uitkering.
3. Zolang en voorzover de betrokkene tegelijk recht heeft op een uitkering, toegekend op grond van het eerste lid, en een WW-uitkering, een ZW-uitkering, een bovenwettelijke uitkering of een uitkering die daar naar aard en strekking mee overeenkomt, heeft de uitkering op grond van het eerste lid het karakter van een aanvulling tot de hoogte die de uitkering op grond van het eerste lid zonder de samenloop zou hebben. Artikel 5, zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk 3 [Vervallen.]

Artikel 12 [Vervallen.]

Hoofdstuk 4

De overlijdensuitkering

Artikel 13

1. Indien de betrokkene die recht heeft op bovenwettelijke uitkering of op uitkering op grond van artikel 15, overlijdt:
 - a. wordt de overlijdensuitkering, bedoeld in de artikelen 35 en 36 ZW en artikel 23 Toeslagenwet, aangevuld tot het dagbedrag van de WW-uitkering, de ZW-uitkering, de toeslag op grond van de Toeslagenwet en de bovenwettelijke uitkering waarop de betrokkene op de dag van zijn overlijden recht had, vermenigvuldigd met 65,25;
 - b. wordt, indien er geen recht bestaat op een overlijdensuitkering op grond van de ZW uitsluitend omdat de betrokkene niet meer verzekerd is op grond van de ZW, een overlijdensuitkering toegekend onder overeenkomstige toepassing van artikel 35 en artikel 36, eerste lid, ZW. Deze uitkering wordt aangevuld overeenkomstig het bepaalde onder a.
2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt een gezamenlijke huishouding slechts aanwezig geacht indien uit een ter zake verleden notariële akte alsmede uit een uittreksel van de gemeentelijke basisadministratie blijkt dat twee ongehuwde en niet als partner geregistreerde personen, tussen wie geen bloedverwantschap in de eerste of tweede graad bestaat, een gezamenlijk woonadres hebben en beiden een bijdrage leveren in de kosten van de huishouding, dan wel op andere wijze in elkaars verzorging voorzien.
3. De overlijdensuitkering, bedoeld in het eerste lid, wordt zo spoedig mogelijk betaald, maar in elk geval binnen één maand na de vaststelling van het recht op de overlijdensuitkering.
4. Andere bedragen waarop de nabestaanden ter zake van het overlijden recht hebben uit of in verband met dienstbetrekkingen van de betrokkene, worden op de overlijdensuitkering in mindering gebracht voor zover de inkomsten uit of in verband met die dienstbetrekkingen in mindering werden gebracht op de WW-uitkering, de ZW-uitkering of de bovenwettelijke uitkering van de betrokkene. De vorige volzin wordt niet toegepast voor zover met die dienstbetrekkingen, of met de inkomsten uit of in verband daarmee, al rekening is gehouden bij de toepassing van het eerste lid.
5. Vordering op de betrokkene ter zake van onverschuldigd betaalde uitkering op grond van deze regeling kunnen met de overlijdensuitkering worden verrekend.
6. De artikelen 33 tot en met 33b ZW zijn van overeenkomstige toepassing op de overlijdensuitkering voor zover deze onverschuldigd is betaald.
7. Indien de betrokkene geen nabestaanden als bedoeld in artikel 35 ZW nalaat, kan de werkgever een bedrag, ten hoogste gelijk aan de uitkering als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, uitkeren aan degene die aantoonbaar kosten heeft gemaakt wegens de laatste ziekte of de lijkbezorging van de betrokkene, en dat hij die kosten niet kan verhalen op de nalatenschap. Op dit bedrag zijn het derde en zesde lid van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk 5

Bijzondere bepalingen in geval van arbeidsongeschiktheid

Artikel 14 Samenloop met suppletie

1. Zolang een betrokkene uit hoofde van een ontslag recht heeft op suppletie, heeft hij uit hoofde van dat ontslag geen recht op bovenwettelijke uitkering.
2. Indien de voor de betrokkene geldende duur van de bovenwettelijke uitkering, zoals vastgesteld per de ingangsdatum van het ontslag, langer zou zijn dan de duur van de suppletie, heeft de betrokkene recht op bovenwettelijke uitkering met ingang van de dag per welke het recht op suppletie door het verstrijken van de duur eindigt. Duur en hoogte van de bovenwettelijke uitkering worden in dat geval vastgesteld alsof er op de ingangsdatum van het ontslag een recht op aanvulling op de WW-uitkering, eventueel gevolgd door een recht op aansluitende uitkering, zou zijn ontstaan en tot het verstrijken van de duur van de suppletie ononderbroken zou zijn doorgelopen.
3. Zolang en voor zover de betrokkene tegelijk recht heeft op een bovenwettelijke uitkering op grond van dit artikel en een WW-uitkering, een ZW-uitkering, een andere bovenwettelijke uitkering of een uitkering die daar naar aard en strekking mee overeenkomt, heeft de bovenwettelijke uitkering op grond van dit artikel het karakter van een aanvulling tot de hoogte, bedoeld in artikel 5, derde of vijfde lid, of artikel 9, zevende lid, die voor de betrokkene geldt op grond van het tweede lid. Artikel 5, zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk 6

Reïntegratiebevorderende regelingen

Artikel 15 Loonsuppletie

1. De betrokkene, wiens recht op bovenwettelijke uitkering binnen de duur, bedoeld in het zevende lid, geheel of gedeeltelijk is geëindigd wegens de aanvang van een nieuwe dienstbetrekking, heeft recht op loonsuppletie indien het loon in zijn nieuwe dienstbetrekking minder bedraagt dan de ongemaximeerde berekeningsgrondslag, dan wel, indien het tiende lid van toepassing is, minder bedraagt dan het daar bedoelde deel van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag.
2. Het eerste lid is mede van toepassing op de betrokkene die geen recht op bovenwettelijke uitkering heeft, maar dit recht wel zou hebben gehad als hij geen nieuwe dienstbetrekking had aanvaard. Voor de toepassing van het eerste lid wordt ten aanzien van deze betrokkene gehandeld alsof hij aansluitend aan zijn arbeidsurenverlies als betrokkene een recht op bovenwettelijke uitkering zou hebben verkregen.
3. Voor de toepassing van het eerste lid:
 - a. wordt onder nieuwe dienstbetrekking niet verstaan: een arbeidsverhouding die op grond van artikel 4 of 5 WW als dienstbetrekking wordt beschouwd;
 - b. wordt mede als nieuwe dienstbetrekking aangemerkt: een arbeidsverhouding waarop buitenlands recht van toepassing is en die naar aard en strekking overeenkomt met een dienstbetrekking, anders dan bedoeld onder a.
4. In afwijking van het eerste en tweede lid heeft de betrokkene geen recht op loonsuppletie indien zijn bovenwettelijke uitkering blijvend geheel is, respectievelijk zou zijn, geweigerd in verband met overtreding van artikel 24, eerste lid, onderdeel a en tweede lid, onderdeel b, WW.
5. Het recht op loonsuppletie eindigt:
 - a. voor zover de betrokkene arbeidsuren, alsmede het recht op onverminderde loonbetaling over die arbeidsuren, uit zijn nieuwe dienstbetrekking verliest;
 - b. zodra de betrokkene het recht op loonbetaling uit zijn nieuwe dienstbetrekking verliest terwijl die dienstbetrekking blijft bestaan;
 - c. met ingang van een berekeningsperiode als bedoeld in het achtste lid, indien over die berekeningsperiode het loon in de nieuwe dienstbetrekking niet meer lager is dan de ongemaximeerde berekeningsgrondslag of het deel daarvan, bedoeld in het eerste lid;
 - d. zodra de omstandigheid, bedoeld in het vierde lid, zich voordoet;
 - e. zodra de duur van de loonsuppletie is verstreken.
6. Indien het recht op loonsuppletie is geëindigd op grond van het vijfde lid, onderdeel a, b of c, heeft de betrokkene opnieuw recht op loonsuppletie indien de omstandigheid die het recht heeft doen eindigen heeft opgehouden te bestaan en de betrokkene binnen de duur, bedoeld in het zevende lid, opnieuw voldoet aan de voorwaarden, gesteld in het eerste of tweede lid, zonder dat de omstandigheid, bedoeld in het vierde lid, zich voordoet. Voor zover de betrokkene tegelijk recht op loonsuppletie heeft op grond van meer dan één recht op bovenwettelijke uitkering, wordt alleen het hoogste recht op loonsuppletie uitbetaald.
7. De loonsuppletie duurt uiterlijk tot het einde van de duur van de aansluitende uitkering, zoals die is vastgesteld per de eerste werkloosheidsdag.
8. De berekeningsperiode van de loonsuppletie is het deel van een kalendermaand waarover de betrokkene recht heeft op loon uit zijn nieuwe dienstbetrekking en waarin de duur, bedoeld in het zevende lid, nog niet is verstreken.
9. De loonsuppletie is in de eerste helft van de duur van de bovenwettelijke uitkering, bedoeld in het zevende lid, gelijk aan het verschil tussen enerzijds het onverminderde loon in de nieuwe dienstbetrekking en anderzijds de ongemaximeerde berekeningsgrondslag, beide herleid tot het bedrag dat geldt over de berekeningsperiode. In de tweede helft van de duur van de bovenwettelijke uitkering, bedoeld in het zevende lid, bedraagt de loonsuppletie 90% van het verschil, bedoeld in de eerste volzin.
10. In afwijking van het negende lid wordt, indien de nieuwe dienstbetrekking een kleinere urenomvang per week heeft dan de bovenwettelijke uitkering waarop de betrokkene recht had of zou hebben gehad, voor de berekening bedoeld in het negende lid de ongemaximeerde berekeningsgrondslag vermenigvuldigd met de urenomvang per week van de nieuwe dienstbetrekking, gedeeld door de urenomvang per week van de bovenwettelijke uitkering waarop de betrokkene recht had of zou hebben gehad. Indien de nieuwe dienstbetrekking geen vaste urenomvang of vaste gemiddelde urenomvang per week heeft, wordt bij deze berekening de gemiddelde urenomvang per week in de berekeningsperiode, bedoeld in het achtste lid, in

- aanmerking genomen. Dit lid wordt niet toegepast als zowel de nieuwe dienstbetrekking als het recht op bovenwettelijke uitkering een urenomvang per week heeft, gelijk aan die van een volledige dienstbetrekking.
11. De loonsuppletie wordt toegekend op aanvraag van de betrokkene. De betrokkene die voor loonsuppletie in aanmerking wil komen is verplicht:
 - a. binnen drie maanden na het ontstaan van het recht op loonsuppletie een aanvraag om loonsuppletie in te dienen, en
 - b. de door partijen te stellen controlevoorschriften loonsuppletie na te leven, en
 - c. indien zijn nieuwe dienstbetrekking geen voor hem passende arbeid is en voor zover hem deze verplichting door de werkgever schriftelijk is opgelegd, passende arbeid tegen een hoger loon te aanvaarden indien deze hem wordt aangeboden; indien de betrokkene deze verplichtingen niet nakomt, zijn de artikelen 24, 26 en 27 WW van overeenkomstige toepassing.
 12. Artikel 25 WW is van overeenkomstige toepassing op de loonsuppletie. Indien de betrokkene de hieruit voortvloeiende verplichtingen niet of niet behoorlijk is nagekomen, kan de werkgever de loonsuppletie tijdelijk of blijvend, geheel of gedeeltelijk, weigeren. Partijen kunnen nadere regels stellen aangaande de vorige volzin.
 13. De loonsuppletie wordt per maand achteraf betaald. Op de betaling van de loonsuppletie zijn de artikelen 30 en 36 tot en met 40 WW, met inbegrip van de bepalingen waarnaar deze verwijzen, van overeenkomstige toepassing.
 14. Voor de toepassing van dit artikel:
 - a. wordt een loonsuppletie uit anderen hoofde of een daarmee naar aard en strekking overeenkomende uitkering, waarop de betrokkene recht heeft, geacht deel uit te maken van het loon in de nieuwe dienstbetrekking;
 - b. wordt het loon in de nieuwe dienstbetrekking overigens op dezelfde wijze vastgesteld als de ongemaximeerde berekeningsgrondslag.
 15. De loonsuppletie telt niet mee voor het pensioen.

Artikel 16 Rechten bij werkloosheid uit een nieuwe dienstbetrekking met nieuw bovenwettelijk uitkeringsrecht

1. Een betrokkene die recht heeft op een bovenwettelijke uitkering waaraan een recht op aansluitende uitkering is verbonden, heeft zodra het einde van de duur van zijn recht op aansluitende uitkering op grond van artikel 9 is bereikt, recht op een verlenging van zijn aansluitende uitkering indien:
 - a. hij eerder een recht op bovenwettelijke uitkering heeft gehad waaraan een recht op aansluitende uitkering is verbonden, en
 - b. de duur van zijn oude recht op bovenwettelijke uitkering langer is dan de duur van zijn nieuwe recht op bovenwettelijke uitkering, en
 - c. het einde van de duur van zijn oude recht op bovenwettelijke uitkering niet is bereikt vóór de ingangsdatum van de verlenging.
2. De duur van de verlenging, bedoeld in het eerste lid, is gelijk aan de duur van het oude recht op bovenwettelijke uitkering die nog niet is verstreken op het moment dat de verlenging ingaat, maar ten hoogste aan het verschil in duur tussen het oude en het nieuwe recht op bovenwettelijke uitkering.
3. vervallen.
4. vervallen
5. vervallen
6. vervallen
7. Het recht op uitkering op grond van dit artikel wordt niet toegekend indien de betrokkene onvoldoende aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de voorwaarden die in zijn geval voortvloeien uit het eerste lid. Partijen kunnen nadere regels stellen inzake de vorige volzin.

Artikel 17 Herleving bovenwettelijke uitkering bij werkloosheid uit een nieuwe dienstbetrekking zonder nieuw bovenwettelijk uitkeringsrecht

1. Voor zover de betrokkene die een recht op bovenwettelijke uitkering heeft gehad dat geheel of gedeeltelijk is geëindigd, na aanvaarding van een nieuwe dienstbetrekking opnieuw werkloos is en binnen vier jaar na de eindiging van zijn recht op bovenwettelijke uitkering een nieuw recht op WW-uitkering heeft, waaraan

- geen nieuw recht op bovenwettelijke uitkering is verbonden, herleeft zijn recht op bovenwettelijke uitkering per de ingangsdatum van het nieuwe recht op WW-uitkering.
2. Het recht op bovenwettelijke uitkering herleeft in afwijking van het eerste lid niet:
 - a. indien er ten aanzien van dit recht een herlevingstermijn als bedoeld in artikel 21, eerste, derde en vierde lid, WW is overschreden, anders dan wegens verblijf buiten Nederland om daar werkzaamheden, anders dan in de uitoefening van een bedrijf of de zelfstandige uitoefening van een beroep te verrichten, of
 - b. indien de duur van dit recht op het moment waarop het op grond van het eerste lid zou herleven, reeds is verstreken.
 3. Het eerste en tweede lid zijn mede van toepassing op de betrokkene die ter zake van zijn arbeidsurenverlies als betrokkene geen recht op bovenwettelijke uitkering heeft, maar dat recht wel zou hebben gehad als hij geen nieuwe dienstbetrekking of werkzaamheden als bedoeld in het tweede lid, onderdeel a, had aanvaard. Ten aanzien van deze betrokkene wordt voor de toepassing van het eerste en tweede lid gehandeld alsof hij aansluitend op zijn arbeidsurenverlies als betrokkene een recht op bovenwettelijke uitkering zou hebben verkregen, dat tegelijk weer zou zijn geëindigd.
 4. De bovenwettelijke uitkering van de betrokkene, bedoeld in het derde lid, wordt blijvend geheel geweigerd indien deze blijvend geheel zou zijn geweigerd als er ten gevolge van het arbeidsurenverlies als betrokkene een recht op bovenwettelijke uitkering zou zijn ontstaan.
 5. Het eerste tot en met vierde lid zijn mede van toepassing op de betrokkene die recht heeft op ZW-uitkering en die, als hij niet ziek was geweest, een nieuw recht op WW-uitkering zou hebben gehad, behalve in de situatie, bedoeld in artikel 6, tweede lid.
 6. Zolang en voor zover de betrokkene tegelijk recht heeft op een bovenwettelijke uitkering die op grond van dit artikel is herleefd en een WW-uitkering, een ZW-uitkering, een andere bovenwettelijke uitkering of een uitkering die naar aard en strekking met een van deze uitkeringen overeenkomt, heeft de op grond van dit artikel herleefde uitkering het karakter van een aanvulling tot de hoogte, bedoeld in artikel 5, derde en vijfde lid, of artikel 9, zevende lid, die voor de betrokkene geldt op grond van het recht op bovenwettelijke uitkering dat op grond van dit artikel is herleefd. Artikel 5, zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 18 Afkoop

1. Op aanvraag van de betrokkene kan het recht op bovenwettelijke uitkering worden afgekocht in door partijen te bepalen gevallen.
2. Partijen kunnen nadere regels stellen aangaande het eerste lid.
3. Indien het recht op bovenwettelijke uitkering vanaf een bepaald tijdstip is afgekocht:
 - a. heeft de betrokkene geen enkele aanspraak op grond van deze regeling over de periode vanaf dat tijdstip, met uitzondering van aanspraken uit hoofde van een recht op bovenwettelijke uitkering dat na dat tijdstip is ontstaan;
 - b. blijft bij de vaststelling van rechten op bovenwettelijke uitkering die na dat tijdstip ontstaan de diensttijd, voorafgaand aan het afgekochte recht op bovenwettelijke uitkering, buiten beschouwing.

Artikel 19 Vergoeding van verhuiskosten

1. De betrokkene die recht heeft op een bovenwettelijke uitkering en elders arbeid gaat verrichten of een onderneming start, heeft op de voet van de bepalingen ter zake van de verplaatsingskosten die voor hem golden in de dienstbetrekking waaruit hij werkloos is geworden, recht op een gehele of gedeeltelijke vergoeding van de kosten van een daartoe noodzakelijke verhuizing.
2. Indien de betrokkene in verband met zijn nieuwe werkzaamheden uit anderen hoofde recht heeft op een vergoeding van verhuiskosten, wordt die vergoeding in mindering gebracht op het bedrag waarop hij op grond van het eerste lid recht heeft.
3. Een vordering op de betrokkene ter zake van onverschuldigd betaalde uitkering op grond van deze regeling kan met de gehele of gedeeltelijke vergoeding van de verhuiskosten in één keer worden verrekend.

4. De artikelen 36 tot en met 36b WW zijn van overeenkomstige toepassing op de gehele of gedeeltelijke vergoeding van de verhuiskosten, voor zover deze onverschuldigd is betaald.

Hoofdstuk 7 Slotbepalingen

Artikel 20 Aanpassing van deze regeling in geval van neerwaartse wijzigingen in de WW

Indien het niveau van de uitkering krachtens de WW een algemeen geldende neerwaartse wijziging ondergaat, wordt deze neerwaartse wijziging, behoudens indien tussen partijen binnen zes maanden na de datum van het Staatsblad waarin de maatregel is gepubliceerd overeenstemming wordt bereikt, op overeenkomstige wijze doorgevoerd ten aanzien van het totaal aan wettelijke en bovenwettelijke aanspraken van de betrokkene, vanaf de in het Staatsblad vermelde datum van inwerkingtreding van bedoelde maatregel, doch niet eerder dan zes maanden na de datum van het Staatsblad.

Artikel 21 Overgangsbepalingen

1. Voor zover de WW en de ZW nog niet op hem van toepassing zijn geworden, kan een betrokkene geen aanspraken ontlenen aan deze regeling. Voor zover de WW en de ZW op hem van toepassing zijn geworden, kan een betrokkene geen aanspraken meer ontlenen aan de WNU.
2. Voor de toepassing van artikel 16 wordt een recht op aanvullende uitkering als bedoeld in de artikelen 36 tot en met 37 WNU aangemerkt als een recht op bovenwettelijke uitkering waaraan:
 - a. een recht op aansluitende uitkering en een recht op aanvulling van de vervolguitkering op grond van artikel 5, vierde lid, onderdeel a zijn verbonden, indien de betrokkene op de ingangsdatum van het recht op loongerelateerde uitkering op grond van de WNU waarop dit recht op aanvullende uitkering is gevolgd, ten minste 41 jaar oud was;
 - b. een recht op aanvulling van de vervolguitkering op grond van artikel 5, vierde lid, onderdeel a is verbonden, in de overige gevallen. Als duur van het oude recht op bovenwettelijke uitkering als bedoeld in artikel 16, wordt in aanmerking genomen de som van de duur van de loongerelateerde uitkering op grond van de WNU waarop de aanvullende uitkering is gevolgd, en de duur van de aanvullende uitkering.
3. In afwijking van het tweede lid kan een betrokkene op wie de WW en de ZW nog niet van toepassing zijn geworden, recht hebben op loonsuppletie op grond van artikel 15. Voor de toepassing van artikel 15 wordt een recht op uitkering op grond van de WNU, met uitzondering van een vervolguitkering als bedoeld in de artikelen 30 tot en met 34 WNU, aangemerkt als een recht op bovenwettelijke uitkering.
4. Vanaf de ingangsdatum van fase 2 van de OOW bestaat er geen recht op loonsuppletie op grond van de WNU. De betrokkene die:
 - a. op de dag vóór de ingangsdatum van fase 2 van de OOW recht had op een loonsuppletie op grond van de WNU en daar op de ingangsdatum van fase 2 van de OOW recht op zou hebben gehad, of
 - b. vóór de ingangsdatum van fase 2 van de OOW recht heeft gehad op een loonsuppletie op grond van de WNU, welk recht op of na de ingangsdatum van fase 2 van de OOW zou zijn herleefd, heeft per de ingangsdatum van fase 2 van de OOW, respectievelijk per de datum waarop het recht op loonsuppletie op grond van de WNU zou zijn herleefd, recht op loonsuppletie op grond van artikel 15. De laatste volzin van het zevende lid is van toepassing.

Artikel 22 Overgangsgarantie en hardheidsclausule

1. Op het moment waarop de betrokkene:
 - a. een recht op bovenwettelijke uitkering verkrijgt op grond van artikel 21, blijft het niveau van zijn rechten en verplichtingen in verband met zijn werkloosheids-uitkering gelijk;
 - b. een recht op loonsuppletie verkrijgt op grond van artikel 21 blijft het niveau van zijn rechten en verplichtingen in verband met zijn loonsuppletie gelijk.
2. Onverminderd het eerste lid blijven garanties op grond van de artikelen II, IIa, IV en V WNU ook behouden na het moment waarop de betrokkene op grond van artikel 21 een recht op bovenwettelijke uitkering of op loonsuppletie verkrijgt.
3. Het eerste en tweede lid gelden onverminderd artikel 20 en hebben geen betrekking op rechten en verplichtingen van administratieve of procedurele aard of op de hoogte van de netto uitkering.
4. Indien de toepassing van dit besluit voor de betrokkene tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt, die zich niet zou hebben voorgedaan als dit besluit niet in werking zou zijn getreden, kan de werkgever besluiten het door deze onbillijkheid voor de betrokkene ontstane nadeel geheel of gedeeltelijk te compenseren.

Artikel 23 Inwerkingtreding

Deze regeling treedt in werking per 1 januari 2001 en is laatstelijk gewijzigd per 1 januari 2008.

Artikel 23A: Overgangsrecht i.v.m. het vervallen van de WW-vervolguitkering

1. De afschaffing van de WW-vervolguitkering op 1 januari 2004 (Stb. 2003, 547) is met inachtneming van art. 130h WW en art. 20 BWNU per 1 juli 2004 in deze regeling geëffectueerd.
2. Met inachtneming van art. 130h WW blijven de regels van de BWNU zoals die luiden voor 1 juli 2004 onverkort van toepassing indien:
 - a. De eerste werkloosheidsdag is gelegen vóór 1 juli 2004
 - b. Het dienstverband is beëindigd door opzegging, indien de aanzegging van de opzegging heeft plaatsgevonden vóór 1 juli 2004
 - c. De datum waarop het verzoek tot ontbinding is gedaan voor 1 juli 2004, tenzij de kantonrechter het ontbindingsverzoek niet heeft gehonoreerd.
3. Met inachtneming van artikel 130h WW, de artikelen 48,51 en 52 WW hoofdstuk IIA, afdeling III, zoals die luiden op de dag voor inwerkingtreding van de wet van 19 december 2003 tot wijziging van de Werkloosheidswet in verband met de afschaffing van de vervolguitkering (Stb. 2003, 547) en art. 20 BWNU blijven de regels van de BWNU zoals die luiden vóór 1 juli 2004 onverkort van toepassing indien
 - a. De betrokkene vóór 1 juli 2004 recht op uitkering had op grond van deze regeling en wiens recht eindigt of is geëindigd wegens het verrichten van werkzaamheden als werknemer en die terzake van de verrichte werkzaamheden op of na 1 juli 2004 een nieuw recht op uitkering krijgt, tot aan het moment waarop dat eerste recht zonder toepassing van de artikelen 43 en 50 WW zou hebben geduurd;
 - b. op wie de situatie van het tweede lid sub b of c van toepassing is en wiens recht als bedoeld in dat lid eindigt of is geëindigd wegens het verrichten van werkzaamheden als werknemer en die terzake van de verrichte werkzaamheden op of na 1 juli 2004 een nieuw recht op uitkering krijgt tot aan het moment waarop dat eerste recht zonder toepassing van de artikelen 43 en 50 zou hebben geduurd.
4. De artikelen 15,35c,52b derde lid en 52d derde tot en met vijfde lid, zoals die luiden op de dag voor inwerkingtreding van de wet van 19 december 2003 tot wijziging van de Werkloosheidswet in verband met de afschaffing van de vervolguitkering (Stb. 2003, 547) blijven van toepassing m.b.t. de in de leden 2 en 3 genoemde rechten respectievelijk personen.
5. De betrokkenen zoals bedoeld in lid 2 sub a, b en c hebben pas een eventueel recht op een aansluitende uitkering conform art. 8 vanaf het tijdstip dat de duur van de oude (boven)wettelijke loongerelateerde en het daaraan verbonden recht op (boven)wettelijke vervolguitkering is verstreken.
6. De betrokkenen zoals bedoeld in lid 3 sub a en b van deze bepaling hebben pas een eventueel recht op een aansluitende uitkering conform art. 8 BWNU, vanaf het tijdstip dat de duur van het oude (boven)wettelijke recht op loongerelateerde uitkering en het daaraan verbonden recht op (boven)wettelijke vervolguitkering is verstreken.
7. Voorzover de betrokkene tegelijk recht heeft op een uitkering bedoeld in dit artikel en een vervolguitkering op grond van artikel 130h, tweede lid, Werkloosheidswet, heeft de uitkering bedoeld in dit artikel, het karakter van een aanvulling tot de hoogte, bedoeld in dit artikel. Voor de berekening van de hoogte van deze aanvulling, wordt de uitkering op grond van de WW geacht onverminderd te zijn ontvangen indien deze op grond van enige wettelijke bepaling geheel of gedeeltelijk is geweigerd, dan wel niet of niet geheel is betaald.
8. De betrokkene wiens eerste dag van werkloosheid is gelegen op of na de datum van inwerkingtreding van dit besluit en die recht heeft op een vervolguitkering als bedoeld in artikel 130h, tweede lid, Werkloosheidswet heeft, voorzover geen recht bestaat op een aansluitende uitkering, zoals bedoeld in artikel 8 van deze regeling, recht op een aanvulling op de vervolguitkering als bedoeld in artikel 130h, tweede lid, Werkloosheidswet.
9. De vervolguitkering bedoeld in het achtste lid wordt per dag aangevuld:
 - a. indien de betrokkene op de eerste werkloosheidsdag tenminste 40 jaar oud is en een diensttijd heeft van tenminste vijf jaar: tot 70% van de gemaximeerde berekeningsgrondslag;
 - b. in de overige gevallen: tot 100% van het minimumloon; indien 70% van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag lager is dan 100% van het minimumloon, wordt de vervolguitkering echter per dag aangevuld tot 70% van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag.
10. Artikel 5 zevende lid BWNU is van overeenkomstige toepassing.
11. Alle overige bepalingen van de WW en de BWNU zijn van overeenkomstige toepassing op de in de leden 2 en 3 genoemde rechten en personen..

Artikel 23b

De gewijzigde regeling treedt in werking met ingang van 1 januari 2008.

Artikel 24 **Citeertitel**

Deze regeling wordt aangehaald als Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten (BWNU).

Toelichting Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten (BWNU)

Algemeen

Sinds 1 januari 2001 zijn door de Wet overheidspersoneel onder de werknemersverzekeringen (OOW) de Werkloosheidswet (WW) en de Ziektewet (ZW) van toepassing op overheidswerknemers in de zin van de Wet privatisering ABP¹. Met de OOW werd uitsluitend het wijzigen van het systeem van werkloosheidsuitkeringen beoogd, geen vermindering van de aanspraken. De sociale partners in het reguliere arbeidsvoorwaardenoverleg hebben bovenwettelijke regelingen getroffen die overeenkwamen met het verschil tussen de toenmalige wachtgeld- en werkloosheidsregelingen (BWOO en WNU)² en de aanspraken op grond van de WW en de ZW en die samen met de WW en de ZW de huidige regelingen vervangen. Uit een oogpunt van samenhang, uitvoerbaarheid en uitvoeringskosten is het wenselijk dat een bovenwettelijke uitkeringsregeling naadloos aansluit op de systematiek van de WW, en in voorkomende gevallen de ZW.

Sinds de toepasselijkheid van de WW per 01-01-2001 heeft de sectorale regelgever niet meer de keus om wijzigingen in de WW wel of niet te volgen. Wat de WW betreft, worden de wijzigingen automatisch doorgevoerd; voor zover afwijkingen gewenst blijven, moeten die in een bovenwettelijke regeling neergelegd worden.

Tegelijk met de WW zullen ook de Toeslagenwet en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) van toepassing worden op het overheids- en onderwijspersoneel. De Toeslagenwet geeft recht op uitkering als het (gezins-) inkomen van de betrokkene tijdens de WW-uitkering onder het voor hem geldende sociaal minimum ligt. Gezien de hoogte van de bovenwettelijke aanvullingen zal dat overigens niet vaak het geval zijn. De IOAW geeft bepaalde categorieën werkloze werknemers een iets gunstiger positie dan de bijstand. De IOAW-uitkering gaat in principe in na afloop van de volledige duur van de WW-uitkering. Als de betrokkene dan echter nog recht heeft op een aansluitende uitkering, zal de IOAW-uitkering pas na afloop daarvan ingaan, tenzij de aansluitende uitkering lager is dan het bijstandsniveau.

De BWNU (2006) is per 1 oktober 2006 gewijzigd in verband met wijziging van de WW. CAO-partijen zijn in het Akkoord van 13 februari 2006 overeen gekomen dat vanaf het moment dat de nieuwe WW van kracht wordt de wijziging van de WW-duur onverkort wordt doorgevoerd in de BWNU.

In BWNU 2008 is in de definiëring van betrokkene aansluiting gezocht bij de sociale zekerheidswetgeving. Daarnaast is een aantal redactionele wijzigingen doorgevoerd, waarbij aangesloten wordt bij de CAO-teksten. De wijzigingen in de BWNU gaan in per 1 januari 2008.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Onderdeel c

Hierin is de doelgroep van het besluit omschreven. Het zijn van betrokkene is een voorwaarde om enigerlei aanspraak op grond van het besluit te kunnen hebben.

Onderdeel d

De diensttijd is van invloed op de aanspraken op aansluitende uitkering (artikel 8). Als diensttijd is gedefinieerd de totale tijd doorgebracht in de onderwijssectoren die tot 17 december 1999 onder het BWOO vielen, en bij de

¹ Overheidswerknemers in de zin van de Wet privatisering ABP.

² De onderwijssectoren kennen sinds 1994 een WW-conforme werkloosheidsregeling: het Besluit werkloosheid onderwijs- en onderzoekpersoneel (BWOO), dat voor het personeel van de universiteiten in december 1999 is vervangen door de grotendeels gelijklopende Werkloosheidsregeling Nederlandse universiteiten (WNU).

academische ziekenhuizen. Partijen kunnen daarnaast nog andere werkgevers aanwijzen bij wie diensttijd meetelt. Uitzonderd is de tijd gelegen vóór een diensttijdonderbreking van meer dan 14 maanden. Een periode waarin de betrokkene buiten dienstbetrekking een WAO- danwel WIA-uitkering³, of Wajong-uitkering naar volledige of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid ontving direct vóór zijn werkloosheid, telt niet als diensttijdonderbreking.

Onderdeel e

De ongemaximeerde berekeningsgrondslag wordt afgeleid van het dagloon dat voor de WW geldt. Het WW-dagloon wordt vastgesteld aan de hand van het Besluit Dagloonregels werknemersverzekeringen. De berekeningsgrondslag wijkt op drie punten af van het WW-dagloon: het niet gelden van het maximum dagloon uit de Wet financiering sociale verzekeringen en het niet meetellen van de werkgeversbijdrage in de premie van een particuliere ziektekosten-verzekering, en het wel meetellen van een loonsuppletie op grond van artikel 15 BWNU of artikel 38 WNU. Deze afwijkingen zijn overgenomen uit de WNU.

Onderdeel f

vervallen

Artikel 2

Een betrokkene kan, al dan niet gelijktijdig met de dienstbetrekking als betrokkene, ook arbeidsverhoudingen hebben (gehad) op grond waarvan hij geen betrokkene in de zin van dit besluit is. In dit artikel komt tot uiting dat dit besluit dan alleen ziet op de gevolgen van werkloosheid uit de dienstbetrekking als betrokkene. Een uitzondering vormt de regeling van artikel 17.

Artikel 3

Op grond van artikel 46 WW worden de WW-daglonen periodiek, in de praktijk steeds per 1 januari en 1 juli, herzien met het indexeringspercentage dat ook geldt voor de minimumlonen. De berekeningsgrondslagen voor de bovenwettelijke uitkering volgen in beginsel deze indexering. Overeenkomstig de WNU is echter een bevoegdheid van partijen opgenomen om in plaats van de WW-conforme indexering een andere indexering te hanteren.

Artikelen 4 en 5

Deze artikelen regelen de aanvulling op, ofwel verhoging van, de WW-uitkering. Het hebben van een recht op WW-uitkering is hiervoor dus een voorwaarde. Deze voorwaarde impliceert onder andere dat de betrokkene werkloos moet zijn in de zin van de WW en aan de referte-eisen van de WW (de 26 uit 36 wekeneis) moet voldoen.

Elke WW-uitkering voortkomend uit een arbeidsurenverlies als betrokkene wordt aangevuld. De WW uitkering wordt de eerste 12 maanden aangevuld tot 78% van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag en vervolgens tot 70% daarvan. In de 70%-fase zal de aanvulling alleen tot uitbetaling komen als de ongemaximeerde berekeningsgrondslag hoger is dan het WW-dagloon, dus als deze boven het WW-maximumdagloon ligt.

De duur van de aanvullingen is gelijk aan de duur van de onderliggende WW-uitkeringen. De overeenkomstige toepassing van de artikelen 43 en 76 WW betekent dat deze duur inclusief alle verlengingen van de WW-duur en opschuivingen van de einddatum van de WW-uitkering is, die tijdens de loop van de uitkering kunnen optreden. Voor de duur van de aanvulling tot 78% worden perioden van aanvulling tot 78% op de ZW-uitkering (zie artikel 6) meegeteld.

Het van toepassing verklaren van de artikelen 16, 16A, 19, 20 en 21 WW betekent dat de aanvulling op de WW-uitkering eindigt en herleeft op dezelfde momenten en in dezelfde mate als de onderliggende WW-uitkering.

³ WIA betekent Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen. De WIA kent de WGA-uitkering voor gedeeltelijk arbeidsongeschikten en de IVA-uitkering voor volledig en duurzaam arbeidsongeschikten.

Het van toepassing verklaren van de artikelen 47, tweede en derde lid WW heeft tot gevolg dat de aanvulling, evenals de WW-uitkering zelf, evenredig wordt verminderd als de betrokkene niet volledig werkloos is, maar slechts gedeeltelijk. In het systeem van de WW vindt deze evenredige verlaging plaats door een vergelijking tussen de aantallen arbeidsuren per week.

Artikel 5 lid 7 regelt dat er voor de berekening van de aanvulling wordt uitgegaan van een WW-uitkering zonder sancties en zonder financiële anticumulatie. In de WW zelf is bepaald dat sommige uitkeringen, pensioenen en andere inkomsten op de uitkering in mindering moeten worden gebracht. Ook bepalingen uit andere wetten kunnen ertoe leiden dat een WW-uitkering geheel of gedeeltelijk niet aan de betrokkene wordt betaald, bijvoorbeeld in geval van beslaglegging op de uitkering. In al deze gevallen wordt de sanctie of korting op de WW-uitkering niet door de bovenwettelijke aanvulling gecompenseerd.

Zie voor de gevolgen van een sanctie of inkomstenkorting op de aanvulling ook respectievelijk de artikelen 10 en 11.

Artikelen 6 en 7

Als een betrokkene die recht heeft op een WW-uitkering ziek wordt, eindigt het recht op WW-uitkering en ontstaat er recht op een ZW-uitkering. Deze is even hoog als de WW-uitkering. Aangezien de betrokkene tijdens de WW-uitkering recht heeft op een bovenwettelijke aanvulling, is hier geregeld dat hij tijdens de ZW-uitkering dezelfde aanvulling ook krijgt, zodat hij niet tijdens ziekte terugvalt in inkomen. Na herstel zal het recht op WW-uitkering, met de aanvulling daarop, in de meeste gevallen herleven.

Een betrokkene kan ook ziek zijn op het moment dat hij zijn arbeidsuren en zijn recht op loonbetaling verliest. Dan krijgt hij geen recht op WW-, maar op ZW-uitkering. In dit geval en ook als hij binnen een maand na het intreden van zijn werkloosheid ziek wordt- zal hij gewoonlijk recht hebben op een uitkering of bezoldiging ingevolge de Ziekte- en arbeidsongeschiktheidsregeling Nederlandse universiteiten (ZANU). In de ZANU wordt in verband met de invoering van de ZW geregeld dat een betrokkene die na het einde van zijn dienstbetrekking ziek is, recht krijgt op een ZW-uitkering en een aanvulling daarop tot het peil van de bezoldiging. Ter voorkoming van onnodige dubbele uitkeringsrechten is in artikel 6 lid 2 het recht op aanvulling op de ZW-uitkering op grond van dit besluit uitgesloten indien een dergelijk recht al op grond van de ZANU bestaat.

Tot slot kan een betrokkene die ziek wordt binnen een maand na het einde van zijn WW-uitkering, nog recht hebben op een ZW-uitkering (nawerking, artikel 46 ZW). Ook in dat geval wordt de ZW-uitkering aangevuld.

In artikel 7 zijn duur en hoogte van de aanvulling bij ziekte geregeld. De duur is gelijk aan de duur van de ZW-uitkering; die is maximaal 104 weken (=1^e ziekte dag op of na 1 januari 2004).

Als de betrokkene dan nog niet in staat is het werk te hervatten, eindigt het recht op bovenwettelijke uitkering op grond van dit besluit.

De ZW-uitkering wordt aangevuld tot het percentage genoemd in artikel 5 of artikel 9, dat zou gelden als de betrokkene niet ziek, maar werkloos was. De aanvulling kan tijdens een ziekteperiode dalen van 78% naar 70% van de ongemaximeerde berekeningsgrondslag. Indien de betrokkene ziek wordt, gaat de aansluitende uitkering pas in na zijn herstel. Pas na herstel kan een daling optreden naar 70% van de gemaximeerde berekeningsgrondslag.

Als de WW-uitkering na afloop van het ziektegeval herleeft, vindt opschuiving van de WW-einddatum, en daarmee van de einddatum van de aanvulling op de WW-uitkering, plaats voor zover het ziektegeval langer heeft geduurd dan 3 maanden. Indien echter de ZW-uitkering betrekking heeft op bevallingsverlof, vindt opschuiving van de WW-einddatum, en van de einddatum van de aanvulling op de WW-uitkering, met de volledige duur van het bevallingsverlof plaats. De aanvulling op de ZW-uitkering zal bij bevallingsverlof overigens alleen tot uitbetaling komen als de berekeningsgrondslag zeer hoog is, aangezien de ZW-uitkering dan 100% van het ZW-dagloon bedraagt.

Artikel 7 lid 3 heeft een zelfde functie als artikel 5 lid 7, zie de toelichting aldaar.

Artikelen 8 en 9

In deze artikelen is de aansluitende uitkering, ofwel een verlenging van de werkloosheidsuitkering na het verstrijken van de duur van de WW-uitkering, geregeld. Het recht op aansluitende uitkering is gekoppeld aan een minimum leeftijd van 41 jaar en een minimum diensttijd van 5 jaar op de eerste werkloosheidsdag. Voor de categorie van artikel 9 lid 3 loopt de aansluitende uitkering tot de dag waarop de leeftijd van 65 jaar bereikt wordt.

De aansluitende uitkering gaat in zodra de WW-uitkering is geëindigd door het verstrijken van de duur. Een uitzondering hierop geldt als de WW-uitkering na een periode waarin de betrokkene een ZW-uitkering heeft gehad, niet meer kan herleven omdat de uitkeringsduur is verbruikt. Dit kan gebeuren als de WW-uitkering wegens ziekte eindigt in de laatste 3 maanden van de uitkeringsduur. Aangezien de betrokkene dan recht heeft op een aanvulling op de ZW-uitkering tot het einde van de ZW-uitkering (zie hierover ook de toelichting op artikel 6 en 7), gaat de aansluitende uitkering in zodra de ZW-uitkering is geëindigd. Uit artikel 9 lid 4 blijkt dat in dit geval tijdens de ziekte tot 3 maanden van het totaal van de duur van de WW-uitkering en de aansluitende uitkering wordt verbruikt.

In artikel 8 lid 2 en artikel 9 lid 8 worden WW-artikelen van overeenkomstige toepassing verklaard. Hierdoor wordt bereikt dat het recht op aansluitende uitkering (waarbij dus geen onderliggend WW-recht meer aanwezig is) eindigt en herleeft alsof het een WW-recht was. Een uitzondering is geregeld in artikel 8 lid 3: de aansluitende uitkering loopt bij ziekte of arbeidsongeschiktheid door als er geen recht bestaat op ZW- of WAO danwel WIA-uitkering omdat de ZW- en WAO danwel WIA-verzekering zijn geëindigd. Deze verzekeringen eindigen bij het einde van de WW-uitkering. Op grond van de zogenaamde nawerking (artikel 46 ZW) is bij ziekte die aanvangt binnen een maand na het einde van de verzekering, nog wel uitkering mogelijk. In dat geval is artikel 8 lid 3 niet van toepassing, maar wordt tijdens het ziektegeval de aansluitende uitkering onderbroken door een ZW-uitkering met aanvulling (zie de artikelen 6 en 7). Na herstel kan de aansluitende uitkering dan herleven. De aansluitende uitkering eindigt in ieder geval als de vastgestelde duur ervan is verstreken, ongeacht ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Verder zijn de WW-bepalingen over het recht op uitkering bij noodzakelijke scholing overgenomen. Zie hierover ook de toelichting bij artikel 4 en 5.

Indien de duur van de WW-uitkering is verlengd wegens scholing, wordt de duur van die verlenging in mindering gebracht op de duur van de aansluitende uitkering (artikel 9 lid 5). Indien rond het einde van de aansluitende uitkering een noodzakelijke scholing wordt gevolgd, wordt de aansluitende duur verlengd tot het einde van de scholing.

Artikel 9 lid 6 betreft de situatie waarin de betrokkene bij het einde van zijn dienstbetrekking een WAO- danwel WIA-uitkering, of Wajong-uitkering naar 80-100% arbeidsongeschiktheid heeft, later geheel of gedeeltelijk arbeidsgeschikt wordt verklaard, en daardoor werkloos wordt. De duur van de periode tussen einde dienstbetrekking en eerste werkloosheidsdag wordt dan in mindering gebracht op de duur van de aansluitende uitkering. Bestaat er bij het einde van de dienstbetrekking recht op een ZW-uitkering en wordt die gevolgd door een van de genoemde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, dan wordt de duur van de arbeidsongeschiktheidsuitkering exclusief de ZW-uitkering, in mindering gebracht op de duur van de aansluitende uitkering.

Artikel 10

In dit artikel is het geldend maken van het recht op bovenwettelijke uitkering geregeld. Hieronder vallen het doen van de aanvraag, de herziening van beslissingen en het verplichtingen- en sanctieregime.

Er is voor gekozen de bepalingen over het geldend maken van het WW-recht van overeenkomstige toepassing te verklaren tijdens de aanvulling op de WW-uitkering. Deze WW-bepalingen komen vrijwel geheel overeen met die uit de WNU; het belangrijkste verschil is dat in de WW de toepassing van een sanctie bij constatering van een overtreding enkele uitzonderingen daargelaten verplicht is; in de WNU was dit een bevoegdheid. Tijdens de aanvulling op de ZW-uitkering en tijdens ziekteperiodes in de aansluitende uitkering zijn ZW-bepalingen van overeenkomstige toepassing.

De aanvraagprocedure kan zodanig worden ingericht dat een bovenwettelijke uitkering in het algemeen tegelijk met een WW-uitkering kan worden aangevraagd, zodat de betrokkene zijn gegevens slechts één keer hoeft in te dienen. Hetzelfde geldt voor het verstrekken van gegevens tijdens de loop van de uitkering. Hierbij wordt aangetekend dat in de meeste gevallen zowel WW of ZW als bovenwettelijke uitkering door dezelfde uitvoeringsinstelling zullen worden betaald; de aanwijzingsregels voor uitvoeringsinstellingen kunnen echter in sommige gevallen met zich meebrengen dat de WW- of ZW-uitkering door een andere uitvoeringsinstelling moet worden verzorgd. In dat geval zal dubbele gegevensverstrekking niet altijd kunnen worden vermeden.

Bij samenloop van een WW- of ZW-uitkering met een bovenwettelijke aanvulling zal in geval van overtreding van een verplichting allereerst moeten worden nagegaan of ten aanzien van de bovenwettelijke uitkering dezelfde overtreding is begaan als ten aanzien van de WW-, respectievelijk ZW-uitkering. Zo ja aangezien dezelfde verplichtingen van toepassing zijn, zal dat meestal het geval zijn, dan zal de overeenkomstige toepassing van de WW- of ZW-artikelen betekenen dat de bovenwettelijke uitkering wordt geweigerd in dezelfde mate als de WW- of ZW-uitkering. Zo nee -bijvoorbeeld: de ene uitkering is tijdig aangevraagd, de andere niet-, dan zullen de eventuele sancties op de wettelijke en de bovenwettelijke uitkering wel met toepassing van dezelfde regels beoordeeld moeten worden, maar kan het resultaat uiteenlopen omdat immers de feiten verschillend zijn.

Een aparte opmerking verdient de passendheid van arbeid. Of arbeid passend is hangt in de WW af van een aantal factoren, waaronder het loonniveau. Daarbij geldt als uitgangspunt dat arbeid met een loonniveau lager dan de WW-uitkering in elk geval niet als passend wordt beschouwd. Het gevolg hiervan is dat de werknemer niet verplicht is zulke arbeid te aanvaarden.

Uit een oogpunt van eenduidigheid van verplichtingen is het wenselijk dat de grens tussen passend en niet passend voor de bovenwettelijke uitkering hetzelfde ligt als voor de WW. Overeenkomstige toepassing van de WW-bepalingen zal in dit geval dus moeten inhouden dat aanvaarding van arbeid met een loon onder het bovenwettelijke uitkeringsniveau passend kan zijn, mits het maar niet onder het WW-uitkeringsniveau is. Een loonsuppletie (zie artikel 15) zal het inkomensnadeel vaak kunnen compenseren.

Een procentuele weigering van de WW- of ZW-uitkering wordt als volgt overeenkomstig toegepast op een bovenwettelijke aanvulling. Een sanctie van bijvoorbeeld 10% op een WW-uitkering houdt in dat de WW-uitkering wordt verlaagd van 70% naar 60% van het dagloon. Het effect is dus een vermindering van het uitkeringsbedrag met 10/70 deel. Als de WW-uitkering wordt aangevuld tot 78% van de berekeningsgrondslag, houdt een sanctie van 10% in dat het bedrag van de aanvulling wordt verminderd met 10/78 deel; in geval van aanvulling tot 70% van de berekeningsgrondslag is dit 10/70 deel en bij aanvulling tot 108% van het minimumloon, is de vermindering 10/108 deel.

Een uitzondering op de regel dat sancties overeenkomstig de WW en de ZW worden toegepast, vormen de boeten. In de ZW en de WW worden boeten opgelegd als de betrokkene zich niet houdt aan de inlichtingenplicht (artikel 25 WW, artikelen 31 en 49 ZW). Oplegging van boeten op grond van een algemene maatregel van bestuur, zoals dit besluit, is vanwege het strafrechtelijke karakter van boeten echter juridisch discutabel. Daarom is in artikel 10 lid 3 een afzonderlijke weigeringsbevoegdheid opgenomen in geval van overtreding van de mededelingsplicht. Hiervoor kan een sanctiebesluit worden getroffen waarbij in plaats van de boete een maatregel wordt toegepast. Daarnaast zal de eventueel onverschuldigd betaalde uitkering worden teruggevorderd (zie ook artikel 11).

Artikel 11

Hierin worden de WW- (en in geval van ziekte de ZW-) bepalingen aangaande de betaling van de uitkering (o.a. betaaltermijnen, voorschotten, anticumulatie van bepaalde andere inkomsten, terug- en invordering van onverschuldigd betaalde uitkering) van overeenkomstige toepassing verklaard. Hierdoor kunnen in het algemeen de bovenwettelijke aanvullingen op dezelfde wijze als de WW-, respectievelijk ZW-uitkering worden betaald, althans voor zover de uitvoering van beide in handen is van dezelfde uitvoeringsinstelling.

De belangrijkste afwijking van de WNU vormen de regels over terug- en invordering. De WNU komt op dit punt nog overeen met de WW-bepalingen ter zake van vóór de Wet boeten. Nu wordt gekozen voor het volgen van de huidige WW-bepalingen (of in voorkomende gevallen de gelijklopende ZW-bepalingen).

Anticumulatiebepalingen dienen op een bovenwettelijke aanvulling uiteraard alleen te worden toegepast voor zover de te anticumulieren inkomsten niet reeds op de wettelijke uitkering in mindering zijn gebracht.

Artikel 11a

Het recht op bovenwettelijke uitkering is gekoppeld aan het recht op WW. Zie daarover de artikelen 4 en 8. Een betrokkene die niet voldoet aan de ontstaansvoorwaarden voor een WW-recht of wiens WW-recht tussentijds is geëindigd, heeft daardoor in principe ook geen recht (meer) op bovenwettelijke uitkering. Op grond van dit artikel hebben partijen de bevoegdheid om aan bepaalde categorieën in afwijking van dit principe toch recht op uitkering toe te kennen. Hiervan is gebruik gemaakt door een regeling te treffen voor grensarbeiders.

Artikel 12 [Vervallen.]

Artikel 13

De WW kent geen overlijdensuitkering. Komt een WW-gerechtigde te overlijden, dan hebben bepaalde nabestaanden recht op een overlijdensuitkering op grond van de ZW. Welke nabestaanden recht hebben op de overlijdensuitkering, wordt bepaald volgens een rangorde: eerst de echtgenoot of partner, bij afwezigheid daarvan de minderjarige kinderen, en als die er ook niet zijn, andere gezinsleden voor wie de betrokkene in het levensonderhoud voorzag, zoals bijvoorbeeld pleegkinderen of meerderjarige eigen kinderen.

De overlijdensuitkering op grond van de ZW is gelijk aan de ZW-uitkering over één maand. Ook de Toeslagenwet kent een overlijdensuitkering indien de betrokkene recht had op een toeslag. In dit artikel wordt de wettelijke overlijdensuitkering verhoogd tot 65,25 dagbedragen, ofwel het bedrag van WW- of ZW-uitkering, TW-toeslag en/of bovenwettelijke uitkering over 3 maanden, op het niveau zoals dat op de dag van het overlijden was.

Komt een betrokkene te overlijden die recht had op een aansluitende uitkering, dan zal er -na de nawerkingsperiode, zie de toelichting bij artikel 8 lid 3- geen recht meer bestaan op een ZW-overlijdensuitkering omdat de betrokkene niet meer ZW-verzekerd was. In dit geval wordt een zelfde overlijdensuitkering betaald als tijdens de aanvullende fase, maar dan geheel bovenwettelijk.

In lid 4 is geregeld dat overlijdensuitkeringen uit hoofde van andere dienstbetrekkingen in bepaalde gevallen in mindering worden gebracht. De overlijdensuitkering, bedoeld in het eerste lid, is gebaseerd op het uitkeringsbedrag waarop recht bestond. Indien door inkomsten uit andere dienstbetrekkingen de uitkering van de betrokkene is verminderd, ligt het in de rede om ook de eventuele overlijdensuitkeringen uit hoofde van deze dienstbetrekkingen te anticumulieren. Anticumulatie vindt daarentegen niet plaats als bijvoorbeeld de berekeningsgrondslag gebaseerd is op een parttime dienstbetrekking en de betrokkene een nevenbetrekking had waaruit recht bestaat op een overlijdensuitkering. Voor zover bij lid 1 al rekening is gehouden met een vermindering van de uitkering, dient dat uiteraard bij lid 4 niet nogmaals te gebeuren. Lid 7 regelt een uitkering aan iemand die niet tot de nabestaandenkring van artikel 35 ZW behoort, maar die kosten heeft gemaakt in verband met de ziekte of uitvaart van de betrokkene. Betaling van deze uitkering is een bevoegdheid van de werkgever. De hoogte van deze uitkering kan worden afgestemd op de feitelijke omstandigheden, zoals de gemaakte kosten, het deel daarvan dat uit de nalatenschap kan worden betaald, en de eventuele andere uitkeringen waarop dezelfde persoon aanspraak kan maken. Het bedrag is maximaal gelijk aan de overlijdensuitkering in de fase van de aansluitende uitkering.

Artikel 14

Tot 1 januari 2007 kan op grond van de ZANU suppletie worden toegekend. Het recht op suppletie komt toe aan betrokkenen die worden ontslagen wegens arbeidsongeschiktheid, die niet volledig arbeidsongeschikt zijn (geen WAO-uitkering naar 80 tot 100% arbeidsongeschiktheid hebben) en die niet volledig zijn herplaatst. Na de invoering van de WW voor overheidswerknemers zullen deze betrokkenen vaak

ook recht hebben op een WW-uitkering. De WW-uitkering wordt dan op de suppletie in mindering gebracht. De suppletie fungeert zodoende als een bovenwettelijke aanvulling op de WW-uitkering, en indien de duur van de suppletie langer is dan die van de WW, als een aansluitende uitkering. In deze situatie is er geen behoefte aan nog een bovenwettelijke uitkering.

In dit artikel is daarom bepaald dat er voor de duur van de suppletie geen recht bestaat op een bovenwettelijke uitkering.

Indien de duur van de bovenwettelijke uitkering op grond van dit besluit langer is dan die van de suppletie, heeft de betrokkene na afloop van de suppletie recht op de resterende duur en hoogte van de bovenwettelijke uitkering. Hierbij wordt fictief uitgegaan van een ononderbroken recht vanaf het ontslag en worden eventuele opschuivingen van de WW-einddatum op grond van de artikelen 43 WW dus buiten beschouwing gelaten. Dit omdat de suppletie zulke opschuivingen niet kent. Vanaf het moment dat het bovenwettelijke uitkeringsrecht na afloop van de suppletie ontstaat, zijn daarop overigens wel alle bepalingen van toepassing die normaal gesproken (op grond van de voorgaande artikelen) van toepassing zouden zijn.

In lid 3 is geregeld dat als er nog andere uitkeringen lopen, de bovenwettelijke uitkering het karakter heeft van een aanvulling. Een andere uitkering kan bijvoorbeeld een WW-uitkering zijn uit hoofde van het ontslag waaruit recht op suppletie is ontstaan, of een uitkering voortkomend uit een dienstbetrekking die de betrokkene tijdens de suppletie heeft aanvaard.

Artikel 15

In dit artikel is een regeling getroffen voor loonsuppletie indien de betrokkene het werk hervat tegen een lager loon. Deze regeling kan de reïntegratie in het arbeidsproces vergemakkelijken.

Een recht op loonsuppletie wordt toegekend in twee gevallen: werkaanvaarding tegen een lager loon dan de berekeningsgrondslag vanuit de bovenwettelijke uitkering (lid 1) en werkaanvaarding tegen een lager loon vóórdat er uit het arbeidsurenverlies als betrokkene een recht op bovenwettelijke uitkering is ontstaan (lid 2). In het laatste geval geldt de extra voorwaarde dat er een recht op bovenwettelijke uitkering (dus ook op WW-uitkering) zou zijn ontstaan als de betrokkene niet ander werk had aanvaard. De aanvang van het nieuwe werk kan aansluitend op het arbeidsurenverlies als betrokkene hebben plaatsgevonden of na een korte tussenpoos waarin geen uitkeringsrecht is ontstaan omdat de betrokkene bijvoorbeeld niet beschikbaar was voor arbeid of in het buitenland verbleef.

Uit lid 3 blijkt dat het nieuwe werk een dienstbetrekking moet zijn, maar geen fictieve dienstbetrekking (vallend onder artikel 4 of 5 WW). Dit betekent dat er bij werkhervatting als zelfstandige, freelancer e.d. geen recht op loonsuppletie bestaat. De reden hiervan is de moeilijkere controleerbaarheid van de inkomsten uit dergelijke werkzaamheden.

Loonsuppletie is wel mogelijk bij werkhervatting in een ("echte") dienstbetrekking naar buitenlands recht.

In lid 4 is bepaald dat er geen recht op loonsuppletie bestaat als het recht op bovenwettelijke uitkering blijvend geheel is (in het geval van lid 1) of zou zijn (in het geval van lid 2) geweigerd omdat de betrokkene zelf ontslag heeft genomen zonder dat er sprake was van omstandigheden waaronder de voortzetting van de dienstbetrekking niet van hem gevergd kon worden. Deze bepaling voorkomt dat recht op loonsuppletie bestaat als de betrokkene vrijwillig van baan is gewisseld.

In lid 5 is geregeld wanneer het recht op loonsuppletie eindigt. Hierbij is van belang dat het recht op loonsuppletie is gekoppeld aan het recht op loon uit de nieuwe baan, niet aan het feitelijk werken. Bij ziekte, vakantie en dergelijke loopt de loonsuppletie door zolang de betrokkene recht op loon behoudt. Indien de nieuwe baan niet eindigt maar wel in urenomvang terugloopt, eindigt het recht op loonsuppletie gedeeltelijk. Er wordt dan een nieuwe berekening gemaakt aan de hand van het tiende lid.

Uit lid 6 blijkt dat de betrokkene binnen de duur van de loonsuppletie bij elke volgende werkhervatting die aan de voorwaarden voldoet, opnieuw aanspraak kan maken op loonsuppletie op grond van het oude bovenwettelijke uitkeringsrecht. In geval van werkhervatting binnen de universitaire sector is het mogelijk dat de betrokkene met zijn nieuwe baan een nieuw recht op bovenwettelijke uitkering opbouwt, uit hoofde waarvan hij ook weer recht heeft op loonsuppletie. Zolang beide rechten op loonsuppletie samenlopen wordt slechts één loonsuppletie

uitbetaald: de loonsuppletie die voor de betrokkene het hoogste bedrag oplevert. Dit geldt voor zover de loonsuppletie rechten betrekking hebben op dezelfde arbeidsuren; samenloop van meerdere loonsuppleties is wel mogelijk indien deze betrekking hebben op verschillende delen van de arbeidsuren omvang en proportioneel worden betaald.

De loonsuppletie duurt uiterlijk tot het einde van de duur van de aansluitende uitkering, zoals die is vastgesteld per de eerste werkloosheidsdag (lid 7). De duur die voor de loonsuppletie geldt is de duur zoals vastgesteld per de eerste werkloosheidsdag, dus zonder eventuele opschuivingen van de WW-einddatum op grond van artikel 43 WW. Heeft de betrokkene voorafgaand aan zijn werkhervatting geen bovenwettelijk uitkeringsrecht gehad, dan wordt de duur vastgesteld alsof hij aansluitend aan het arbeidsurenverlies als betrokkene een recht op bovenwettelijke uitkering zou hebben gekregen (lid 2).

In lid 8 is geregeld dat de vergelijking van inkomens waardoor de hoogte van de loonsuppletie wordt bepaald, in principe per kalendermaand wordt gemaakt. Bestaat er niet de hele maand recht op loon of verstrijkt in de loop van een maand de duur van de loonsuppletie, dan wordt de loonsuppletie berekend over het in aanmerking komende deel van de maand.

Lid 9: De loonsuppletie bedraagt in de eerste helft van de duur, bedoeld in lid 7 dat is dus de bovenwettelijke uitkeringsduur zoals vastgesteld per de eerste werkloosheidsdag; niet de periode waarin feitelijk recht op loonsuppletie bestaat het verschil tussen het nieuwe loon en de ongemaximeerde berekeningsgrondslag, berekend per kalendermaand.

In de tweede helft van deze duur bedraagt de loonsuppletie 90% van dit verschil.

Bij werkhervatting voor minder uren per week dan waarvoor recht op bovenwettelijke uitkering bestond of zou hebben bestaan, wordt de loonsuppletie proportioneel toegekend (lid 10). Indien zowel het uitkeringsrecht als de nieuwe baan fulltime zijn, zij het niet precies voor hetzelfde aantal uren, vindt echter geen proportionele berekening plaats. Bij werkhervatting voor meer uren dan voorheen, wordt het volledige nieuwe loon vergeleken met de ongemaximeerde berekeningsgrondslag.

Aangezien loonsuppletie niet bij werkloosheid wordt betaald, maar juist voor zover de betrokkene niet (meer) werkloos is, kan er minder gebruik worden gemaakt van overeenkomstige toepassing van WW-bepalingen dan bij de bovenwettelijke uitkering. Dit artikel bevat daarom een vrij uitgebreide "eigen" regeling, inclusief een uitvoeringsbesluit met controlevoorschriften.

Bij de opgenomen verplichtingen wordt aangetekend dat een betrokkene met recht op loonsuppletie niet per definitie verplicht zal zijn ander, hoger betaald, werk te aanvaarden. Uit het oogpunt van voorkoming van oneigenlijk gebruik van de regeling is echter de mogelijkheid opgenomen om deze verplichting wel op te leggen. De verplichting kan alleen worden opgelegd als de nieuwe dienstbetrekking geen voor de betrokkene passende arbeid is.

Voor de sanctivering van overtredingen wordt aangesloten bij de sanctivering van de overeenkomstige verplichtingen in de WW (inzake aanvraagtermijn, controlevoorschriften en aanvaarden van passende arbeid). De inlichtingenplicht (artikel 25 WW) is ook bij loonsuppletie van toepassing. De sanctivering vindt op dezelfde wijze plaats als bij de bovenwettelijke uitkering (zie artikel 10 lid 3 en het betreffende uitvoeringsbesluit).

In lid 13 worden enkele WW-bepalingen inzake de betaling van overeenkomstige toepassing verklaard. Deze hebben betrekking op de betaaltermijn, de mogelijkheid tot schorsing en opschorting, de terug- en invordering van onverschuldigd betaalde bedragen en de betaling aan derden.

In lid 14 is bepaald dat een eventuele loonsuppletie uit anderen hoofde wordt geacht tot het loon uit de nieuwe dienstbetrekking te behoren. Het ligt immers niet in de rede een dubbele loonsuppletie te betalen. Loonsuppletie is bijvoorbeeld mogelijk op grond van de Wet op de (re)integratie arbeidsgehandicapten (Rea) en van bovenwettelijke regelingen uit andere sectoren van overheid en markt. Voorts zal er bij wijze van experiment naar verwachting een loonsuppletieregeling komen krachtens de WW.

Voor het overige worden in de nieuwe dienstbetrekking dezelfde loonelementen wel en niet in aanmerking genomen als bij de vaststelling van de berekeningsgrondslag zou gebeuren. Zodoende wordt een zo zuiver mogelijke vergelijking gemaakt tussen oud en nieuw inkomen.

Artikel 16

In dit artikel is de situatie geregeld dat een betrokkene die recht heeft gehad op een bovenwettelijke uitkering, na een werkhervatting opnieuw werkloos wordt uit een dienstbetrekking bij een universiteit en recht heeft op een bovenwettelijke uitkering die minder gunstig is dan zijn eerdere bovenwettelijke uitkering omdat de betrokkene minder diensttijd kan opvoeren.

Een dergelijke situatie kan alleen optreden als de betrokkene toen hij de eerste keer werkloos werd, ten minste 40 jaar oud was en ten minste 5 jaar diensttijd had. Bovendien moet er tussen de eerste en de tweede keer werkloos worden een onderbreking in zijn diensttijd zijn opgetreden van meer dan 14 maanden. Zo'n onderbreking kan bijvoorbeeld worden veroorzaakt door de eerste werkloosheidsperiode, eventueel gecombineerd met een periode waarin de betrokkene buiten de onderwijssectoren heeft gewerkt. Vervolgens moet hij weer bij een universiteit gewerkt hebben; het gaat hier immers om een betrokkene die bij de tweede keer werkloos worden opnieuw recht op bovenwettelijke uitkering heeft.

In artikel 16 wordt geregeld dat het nieuwe, minder gunstige, bovenwettelijke recht wordt opgehoogd of verlengd indien de duur van het oude, gunstiger recht nog niet geheel was verbruikt.

Lid 1 en 2 zien op de situatie waarin de betrokkene zowel bij de eerste keer als bij de tweede keer recht heeft op een aansluitende uitkering, maar zijn totale uitkeringsduur de tweede keer korter is. Dit is alleen mogelijk als de betrokkene bij de eerste keer werkloos worden een leeftijd/diensttijdcombinatie had van ten minste 45 en 7 jaar of 50 en 12 jaar, de diensttijd meer dan 14 maanden is onderbroken en de betrokkene vervolgens weer ten minste 5 jaar, maar geen 7, respectievelijk 12 jaar diensttijd heeft opgebouwd.

De omvang van de aanspraken op grond van dit artikel wordt steeds gelimiteerd door twee factoren: de mate waarin het tweede bovenwettelijke uitkeringsrecht ongunstiger is dan het eerste, en de nog niet verbruikte duur van het eerste recht. Het gaat in alle gevallen om een aanpassing van het nieuwe uitkeringsrecht, niet om een herleving van het oude recht. Berekeningsgrondslag en uren omvang zijn dus alleen afhankelijk van het nieuwe uitkeringsrecht.

Uitdrukkelijk is opgenomen dat de betrokkene zijn oude uitkeringsaanspraken aannemelijk moet kunnen maken. Dit is van belang omdat tussen de beëindiging van het oude uitkeringsrecht en de toepassing van dit artikel vele jaren kunnen liggen.

Bij een tussenpoos van meer dan 5 jaar bestaat het risico dat het oude uitkeringsdossier van de uitvoeringsinstelling vernietigd is.

Artikel 17

Dit artikel regelt dat een betrokkene die het werk hervat en daarna (weer) werkloos wordt, tot 4 jaar na het einde van zijn bovenwettelijke uitkeringsrecht aanspraak kan maken op herleving hiervan. Het gaat hier om de situatie waarin er bij de hernieuwde werkloosheid geen nieuw recht op bovenwettelijke uitkering ontstaat, dus waarin de betrokkene laatstelijk niet bij een universiteit heeft gewerkt. Heeft hij wel een nieuw bovenwettelijk uitkeringsrecht, dan is artikel 16 van toepassing.

Bij hernieuwde werkloosheid na een werkhervatting zijn verschillende situaties te onderscheiden. Als de werkhervatting kort was (in het algemeen: korter dan 26 weken), zal er geen nieuw WW-recht worden opgebouwd en zal het oude WW-recht na afloop van de nieuwe baan herleven. Dit geldt dan automatisch ook voor de eventuele bovenwettelijke aanvulling op de WW-uitkering (zie artikel 4) of de aansluitende uitkering (zie artikel 8), omdat daarop de WW-bepalingen over eindigen en herleven van het uitkeringsrecht van overeenkomstige toepassing zijn verklaard.

Is de werkhervatting echter langer (ten minste 26 weken), dan zal de betrokkene na afloop van de nieuwe baan meestal een nieuw recht op WW-uitkering hebben. Voor zover er een nieuw WW-uitkeringsrecht is, herleeft het oude WW-recht (plus de daaraan verbonden aanvulling en/of aansluitende uitkering) niet meer. Als de betrokkene op grond van zijn laatste baan alleen recht heeft op WW-uitkering, kan hij zodoende zowel qua duur als qua hoogte van die uitkering slechter af zijn dan wanneer hij het werk niet zou hebben hervat en onafgebroken werkloos zou zijn gebleven. Het is duidelijk dat dit de reïntegratie in het arbeidsproces kan tegenwerken. In artikel 17 is daarom een regeling opgenomen waardoor de bovenwettelijke uitkering ook kan herleven als er een nieuw WW-recht wordt opgebouwd.

Deze aanspraak komt ook toe aan een betrokkene die bij zijn arbeidsurenverlies als betrokkene geen recht op bovenwettelijke uitkering heeft omdat hij al voordat hij recht op die uitkering zou krijgen, met een nieuwe baan is begonnen. Het moet dan wel zo zijn dat hij recht op bovenwettelijke uitkering (en dus op WW) zou hebben gehad als hij het werk niet zou hebben hervat. Zou deze WW- plus bovenwettelijke uitkering blijvend geheel zijn geweigerd, dan geldt dat ook voor de uitkering op grond van dit artikel. Deze bepaling treft bijvoorbeeld een betrokkene die ontslag heeft genomen om uit eigen verkiezing buiten de universitaire sector te gaan werken, en vervolgens werkloos wordt.

Om dezelfde reden als vermeld in de toelichting bij artikel 6, kan het recht op bovenwettelijke uitkering op grond van artikel 17 ook herleven of alsnog ontstaan als de betrokkene na afloop van zijn nieuwe dienstbetrekking ziek is en derhalve geen WW-uitkering, maar een ZW-uitkering krijgt.

Zolang de nieuwe WW-uitkering of andere uitkeringen (ZW, nieuwe bovenwettelijke uitkeringen uit andere sectoren) nog lopen, heeft de uitkering op grond van dit artikel het karakter van een aanvulling tot het uitkeringsniveau dat zou gelden op grond van het oude bovenwettelijke uitkeringsrecht (lid 6). Indien de totale nieuwe uitkering even hoog of hoger is, komt de op grond van artikel 17 herleeft uitkering dus niet tot uitbetaling.

Artikel 18

Hierin is de mogelijkheid opgenomen het bovenwettelijke uitkeringsrecht af te kopen. Afkoop van het WW-gedeelte is niet mogelijk. Het bovenwettelijke gedeelte kan worden afgekocht vanaf de eerste werkloosheidsdag of vanaf een moment in de loop van de bovenwettelijke uitkering. In een uitvoeringsbesluit zijn nadere regels gesteld, bijvoorbeeld in welke gevallen afkoop mogelijk is en hoe de hoogte van de afkoopsom wordt bepaald. In het derde lid is bepaald dat afkoop tot gevolg heeft dat alle voor die tijd opgebouwde rechten op grond van dit besluit definitief vervallen, evenals de opgebouwde diensttijd.

Artikel 19

In dit artikel is de mogelijkheid opgenomen een tegemoetkoming te verstrekken in de kosten van een verhuizing die voor de betrokkene noodzakelijk is om door het aanvaarden van werkzaamheden (in dienstbetrekking, als zelfstandige of anderszins) zijn werkloosheid op te heffen. De nadere regeling is gelijk aan wat voor de betrokkene gold tijdens zijn dienstbetrekking.

Artikel 20

In dit artikel is geregeld dat als het peil van de WW-uitkering wordt verlaagd, de bovenwettelijke uitkering dienovereenkomstig wordt aangepast na een periode van 6 maanden, waarin de sociale partners eventueel ook in overleg tot een andere oplossing kunnen komen. Deze bepaling is overeenkomstig hetgeen daarover is afgesproken in de Raad voor het Overheidspersoneelsbeleid.
WNU: artikel 49b

Artikel 21

In dit artikel is het overgangsrecht neergelegd.

De OOW

Op grond van de OOW wordt de WW gefaseerd, verdeeld over fase 2 en 3, van toepassing op het overheidspersoneel. De ingangsdatum van fase 2 wordt vastgesteld op 1 januari 2001, fase 3 is afgesteld.

Per de ingangsdatum van fase 2 wordt de WW van toepassing op overheidsdienstverbanden die op dat moment bestaan of die precies per die datum eindigen. Op dienstverbanden die na de ingangsdatum van fase 2

aanvangen, wordt de WW vanaf het begin van toepassing. Indien een betrokkene werkloos wordt uit een baan waarop op dat moment de WW reeds van toepassing was, worden de WW en de overige artikelen van dit besluit, dus niet artikel 21, van toepassing.

Op uitkeringsrechten, ontstaan uit overheidsdienstverbanden die vóór de ingangsdatum van fase 2 zijn geëindigd, wordt de uitsterfcontractie toegepast, waardoor de WW niet op hen van toepassing zal worden.

Overgangsrecht van WNU naar BWN

Het besluit treedt in werking per de ingangsdatum van fase 2. Lid 1 regelt welk besluit op wie van toepassing is: deze regeling op degenen die al onder de WW en ZW vallen, de WNU op degenen bij wie dat nog niet het geval is. Voor de loonsuppletie geldt een uitzondering (zie lid 3 en 4).

In lid 2 is een regeling getroffen om het mogelijk te maken dat artikel 16 ook wordt toegepast als het eerste uitkeringsrecht geen bovenwettelijke uitkering was, maar een recht op aanvullende uitkering op grond van de WNU.

De leden 3 en 4 regelen het overgangsrecht voor de loonsuppletie. In lid 8 is geregeld dat er vanaf de ingangsdatum van fase 2 van de OOW geen rechten op loonsuppletie meer kunnen bestaan op grond van de WNU. Ook degenen die voor hun werkloosheidsuitkering tot de ingang van fase 3 van de OOW nog onder de WNU vallen, kunnen recht op loonsuppletie krijgen op grond van artikel 15.

Rechten op loonsuppletie die ingaan op of na de ingangsdatum van fase 2 van de OOW en waarbij de betrokkene niet eerder recht op loonsuppletie heeft gehad op grond van hetzelfde WNU-recht, vallen vanaf het begin onder de regels van artikel 15. Rechten op loonsuppletie op grond van de WNU die rond de ingangsdatum van fase 2 van de OOW lopend zijn of die op of na die ingangsdatum zouden herleven, worden omgezet in rechten op loonsuppletie op grond van artikel 15; hierbij is de overgangsgarantie van artikel 22 lid 1 van toepassing.

Artikel 22

In dit artikel wordt betrokkenen een aantal waarborgen geboden tegen vermindering van rechten door de overgang van WNU naar WW, ZW en dit besluit.

In lid 1 is bepaald dat de betrokkene door die overgang op het overgangsmoment of het op of na die datum gelegen herlevingsmoment, zie artikel 21, geen achteruitgang in het niveau van zijn rechten en verplichtingen mag ondervinden vergeleken met de situatie zoals die onder de WNU zou zijn geweest.

Indien er op grond van de overige bepalingen van dit besluit sprake zou zijn van een achteruitgang, wordt die gecompenseerd. Dit gebeurt ambtshalve. Na het overgangsmoment wordt met de gecompenseerde uitkering verder gerekend volgens de nieuwe regels.

De garantie van lid 1 geldt alleen op het overgangsmoment. In lid 2 is bepaald dat garanties die zijn toegekend bij de inwerkingtreding van het BWO of de WNU of bij wijzigingen van BWO of WNU, aan betrokkenen die toen al recht op uitkering hadden, in stand blijven. Deze garanties blijven ook na het overgangsmoment gelden.

De garanties van lid 1 en 2 zijn van toepassing op betrokkenen die op grond van artikel 21 een recht op bovenwettelijke uitkering verkrijgen; dat zijn de betrokkenen bedoeld in de leden 3 tot en met 6 van artikel 21. De overgangsgarantie is ook van toepassing op de overgangsgevallen van loonsuppletie (de categorie van artikel 21 lid 8).

In lid 3 is bepaald dat de garanties van lid 1 en 2 gelden behoudens wijzigingen in de WW in dat geval geldt de procedure van artikel 20 en geen betrekking hebben op bepalingen van administratieve of procedurele aard of op bepalingen die betrekking hebben op het traject van bruto naar netto uitkering. Het gaat dus om garanties ten aanzien van de bruto uitkering. Bij bepalingen van administratieve of procedurele aard kan bijvoorbeeld gedacht worden aan de verplichting werkbriefjes in te sturen.

In lid 4 is een hardheidsclausule opgenomen. Hierop kan in principe een beroep worden gedaan door iedere betrokkene die van mening is dat de overgang van WNU naar WW, ZW en dit besluit voor hem tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt.

Zo'n onbillijkheid kan bijvoorbeeld zijn het niet verkrijgen van een recht op WW en bovenwettelijke uitkering, terwijl er wel een WNU-recht zou zijn blijven bestaan als de WNU niet was ingetrokken. Door niet precies op elkaar aansluitende regelgeving kan dit zich voordoen bij bepaalde betrokkenen die in het buitenland verblijven. Voorts kan de hardheidsclausule een oplossing bieden als doorwerking van WW-bepalingen in een bepaald geval een onevenredige uitwerking zou hebben.

Wil een beroep op de hardheidsclausule slagen, dan moet de betrokkene aantonen dat hij benadeeld is en dat er sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, hetgeen impliceert dat het moet gaan om een aanzienlijke benadeling. Het moet voorts gaan om een benadeling die niet ook zou zijn opgetreden als de WNU van kracht was gebleven.

Artikel 23

In dit artikel is de inwerkingtreding van het besluit geregeld.

Artikel 23a

Dit artikel bevat het overgangsrecht i.v.m. het afschaffen van de (boven)wettelijke vervolgitkering per 1 juli 2004.

Op 30 december 2003 is in het Staatsblad (Stb. 2003, 547) de Wet tot wijziging van de Werkloosheidswet in verband met de afschaffing van de vervolgitkering verschenen. Voornoemde wet is op 1 januari 2004 in werking getreden.

Artikel 20 van deze regeling voorziet in een speciale bepaling indien het niveau van de uitkering krachtens de WW een algemeen neerwaartse wijziging ondergaat. Indien het niveau van de WW-uitkering algemeen neerwaarts wordt verlaagd, wordt het totaal aan wettelijke en bovenwettelijke aanspraken van de betrokkene dienovereenkomstig aangepast, doch niet eerder dan 6 maanden na de datum van publicatie in het Staatsblad. De termijn van 6 maanden heeft ermee te maken dat de CAO-partijen in overleg eventueel tot een andere oplossing kunnen komen. Komen de CAO-partijen na overleg eventueel niet tot een andere oplossing, dan wordt de algemeen neerwaartse wijziging in de WW dienovereenkomstig toegepast op de bovenwettelijke aanvullingen van de BWNU. In dit geval wordt de WW-vervolgitkering en de bovenwettelijke aanvulling daarop in de BWNU, afgeschaft per 1 juli 2004. Op het overgangsrecht zijn de artikelen 130h WW en art. 20 BWNU onverkort van toepassing.

Met inachtneming van art. 130h WW en art. 20 BWNU geldt er overgangsrecht voor bepaalde categorieën personen. Kort gezegd is overgangsrecht van toepassing op:

- a. Werknemers met een eerste werkloosheidsdag die is gelegen voor 1 juli 2004
- b. De dienstbetrekking van de werknemer is beëindigd door opzegging, indien de aanzegging van de opzegging heeft plaatsgevonden vóór 1 juli 2004
- c. De datum van het ontbindingsverzoek is gelegen voor 1 juli 2004, tenzij de kantonrechter het verzoek tot ontbinding van de dienstbetrekking van de werknemer niet heeft gehonoreerd.

Bovendien geldt er overgangsrecht voor:

1. De werknemer die vóór 1 juli 2004 recht op uitkering had op grond van de WW en de BWNU, maar waarvan het uitkeringsrecht eindigt of is geëindigd omdat de betrokkene weer werkzaam is als werknemer, waarbij hij of zij een nieuw recht op uitkering krijgt op of na 1 juli 2004, tot aan het moment waarop het eerste uitkeringsrecht, zonder herleving van de WW-uitkering conform de artikelen 43 en 50 WW zou hebben geduurd.
2. De werknemer die vóór 1 juli 2004 recht had op uitkering op grond van de WW en BWNU en op wie de situatie van sub b of c van toepassing is, maar waarvan het uitkeringsrecht eindigt of is geëindigd, omdat de betrokkene weer werkzaam is als werknemer, waarbij hij of zij een nieuw recht op uitkering krijgt op of na 1 juli 2004 tot aan het moment waarop het eerste uitkeringsrecht zonder herleving van de WW-uitkering conform de artikelen 43 en 50 WW zou hebben geduurd.

Artikel 5 lid 7 regelt dat er voor de berekening van de aanvulling op de uitkering wordt uitgegaan van een WW-uitkering die onverminderd door de betrokkene is ontvangen, mocht deze op grond van enige wettelijke bepaling geheel of gedeeltelijk zijn geweigerd, dan wel niet of niet geheel is betaald.

Op alle werknemers die vallen onder het overgangsrecht van art. 23A zijn alle overige bepalingen van de WW en de BWNU onverkort van toepassing.

Artikel 23b

Dit artikel regelt de ingang van de wijzigingen per 1 januari 2008.

Artikel 24

Dit artikel bevat de citeertitel.

Uitvoeringsregelingen Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten (BWNu)

Hoofdstuk 1 Controlevoorschriften loonsuppletie

als bedoeld in artikel 15, elfde lid, van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 1

In deze voorschriften wordt verstaan onder:

- a. werkgever, betrokkene, dienstbetrekking: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.
- b. loonsuppletie: een loonsuppletie als bedoeld in artikel 15 van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 2

De betrokkene die in aanmerking wil komen voor loonsuppletie, dient een aanvraag in bij de instantie die daartoe door de werkgever is aangewezen. De aanvraag vindt plaats door het indienen van een door deze instantie beschikbaar gesteld aanvraagformulier, dat volledig en juist is ingevuld, dat is voorzien van de gevraagde bijlagen, en dat door de betrokkene is ondertekend.

Artikel 3

De betrokkene die een aanvraag om loonsuppletie heeft ingediend, is verplicht:

- a. periodiek, op de tijdstippen en op de wijze hem opgedragen door de instantie, bedoeld in artikel 2, opgave te doen van de werkzaamheden die hij heeft verricht en van de inkomsten die hij uit die werkzaamheden heeft genoten over de periode waarin hij aanspraak maakt op loonsuppletie;
- b. op een aangegeven tijd en plaats te verschijnen op verzoek van de instantie, bedoeld in artikel 2;
- c. controle mogelijk te maken door inspecteurs, die zich met een daartoe strekkende machtiging kunnen legitimeren;
- d. een wijziging in zijn woon- of verblijfplaats onverwijld te melden aan de instantie, bedoeld in artikel 2;
- e. de instantie, bedoeld in artikel 2, desgevraagd inzage te verstrekken in en tegen kostprijs kopieën te verstrekken van boeken, bescheiden, stukken en andere gegevensdragers, voor zover deze betekenis kunnen hebben voor het recht op loonsuppletie of voor het bedrag van de loonsuppletie dat aan de betrokkene wordt betaald;
- f. de instantie, bedoeld in artikel 2, desgevraagd verklaringen over te leggen afkomstig van en ondertekend door zijn werkgever of werkgevers of relevante derden, waarin deze de juistheid van door de betrokkene in verband met de loonsuppletie verstrekte gegevens bevestigen.

Artikel 4

Dit besluit treedt tegelijk met de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten in werking.

Hoofdstuk 2

Regels inzake afkoop van het recht op bovenwettelijke uitkering

als bedoeld in artikel 18 van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 1

In deze regels wordt verstaan onder:

- a. aansluitende uitkering, betrokkene, WW, werkgever: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten;
- b. afkoop: afkoop als bedoeld in artikel 18 van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten;
- c. afkoopdatum: de datum vanaf welke het recht op aansluitende uitkering wordt afgekocht;

Artikel 2

1. De betrokkene die recht heeft op een aansluitende uitkering, kan de werkgever verzoeken dit recht voor de resterende duur af te kopen.
2. De werkgever kan het afkopen toestaan indien aannemelijk is dat betrokkene niet binnen drie jaar na de afkoopdatum opnieuw een dienstbetrekking zal aangaan op grond waarvan hij betrokkene is.

Artikel 3

1. De afkoopsom wordt gesteld op een door de werkgever vast te stellen percentage van het bedrag van de aansluitende uitkering over de periode vanaf de afkoopdatum. Dit percentage bedraagt ten hoogste 50.
2. De werkgever deelt de betrokkene schriftelijk de hoogte van de afkoopsom mee die bij de voorgenomen beslissing over het verzoek zou gelden.
3. De werkgever stelt de betrokkene een redelijke termijn om zijn verzoek om afkoop schriftelijk te bevestigen, aan te passen of in te trekken.
4. Indien een af te kopen aansluitende uitkering blijvend geheel is geweigerd, wordt de afkoopsom van die uitkering op nihil gesteld.

Artikel 4

1. De afkoopsom wordt betaald binnen een maand nadat de beslissing tot inwilliging van het verzoek tot afkoop schriftelijk aan de betrokkene is meegedeeld.
2. Vorderingen op de betrokkene ter zake van onverschuldigd betaalde bedragen op grond van de Bovenwettelijke werkloosheidsregeling Nederlandse universiteiten kunnen met de afkoopsom ineens worden verrekend.
3. De artikelen 36 tot en met 36b WW zijn van overeenkomstige toepassing op de afkoopsom voor zover deze onverschuldigd is betaald.

Artikel 5

Deze regeling treedt tegelijk met de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten in werking.

Hoofdstuk 3 Regels voor het recht op uitkering in gevallen waarin de betrokkene geen recht op uitkering op grond van de WW heeft

als bedoeld in artikel 11a, eerste lid, van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 1 Definities

In deze regels wordt verstaan onder betrokkene, bovenwettelijke uitkering, WW: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 2 Uitkering aan grensarbeiders zonder recht op WW-uitkering

1. De betrokkene die aansluitend aan zijn arbeidsurenverlies als betrokkene buiten Nederland woont en in verband met artikel 71, eerste lid, onderdeel a ii, EG-Verordening 1408/71 geen recht op WW-uitkering heeft, heeft recht op uitkering voor zover de omstandigheid dat hij geen recht op WW-uitkering heeft, uitsluitend wordt veroorzaakt doordat hij buiten Nederland woont.
2. De uitkering waarop de betrokkene op grond van het eerste lid recht heeft, is in hoogte en duur gelijk aan de WW-uitkering en de bovenwettelijke uitkering waarop de betrokkene recht zou hebben gehad indien hij in Nederland zou hebben gewoond.
3. Indien de betrokkene die op grond van dit artikel recht heeft op een uitkering, of op wie, indien hij in Nederland zou hebben gewoond, artikel 46 ZW (Ziektewet) van toepassing zou zijn geweest, aantoont dat hij recht heeft op een uitkering wegens ziekte, zwangerschapsverlof of bevallingsverlof, naar het recht van zijn woonland, wordt die uitkering voor de toepassing van het tweede lid gelijkgesteld met de overeenkomstige uitkering op grond van de ZW. Deze gelijkstelling vindt plaats voor ten hoogste de maximale duur van de overeenkomstige uitkering op grond van de Ziektewet (ZW). Zolang deze gelijkstelling duurt is de uitkering op grond van dit artikel gelijk aan de uitkering op grond van de ZW en de bovenwettelijke uitkering waarop de betrokkene recht zou hebben gehad indien hij in Nederland had gewoond.
4. Voor de toepassing van het derde lid wordt een uitkering op grond van artikel 3:10 van de Wet Arbeid en Zorg gelijkgesteld met een uitkering op grond van de Ziektewet.
5. Indien de betrokkene een uitkering wegens werkloosheid, ziekte, zwangerschap, bevalling, arbeidsongeschiktheid of adoptie en pleegzorg naar het recht van zijn woonland ontvangt, wordt deze geheel in mindering gebracht op de uitkering op grond van dit artikel over dezelfde periode.

Artikel 3 Inwerkingtreding

Dit besluit is in werking getreden op 13 mei 2003.

Hoofdstuk 4

Regeling hardheidsclausule

als bedoeld in artikel 22, vierde lid, van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 1

In deze regeling wordt verstaan onder:

- a. betrokkene, bovenwettelijke uitkering, partijen: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten;
- b. nadeel, compensatie: het nadeel respectievelijk de compensatie als bedoeld in artikel 22, vierde lid, Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 2

De beoordeling of er sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, wordt gemaakt met inachtneming van de omstandigheden van het geval. Hierbij wordt in ieder geval betrokken:

- a. de omvang van het nadeel, waarbij mede in aanmerking wordt genomen of daartegenover ook een voordeel voor de betrokkene staat;
- b. de inkomenspositie van de betrokkene, waarbij de inkomenspositie van zijn eventuele partner en andere gezinsleden, alsmede het inkomen van de betrokkene uit andere bronnen, buiten beschouwing wordt gelaten;
- c. in hoeverre de betrokkene de omvang van het nadeel redelijkerwijs alsnog kan, of had kunnen, beperken.

Artikel 3

1. Aan de betrokkene wordt geen compensatie toegekend indien het nadeel wordt veroorzaakt door verschillen in regelgeving of uitvoeringspraktijk met betrekking tot:
 - a. de mogelijkheid om in het genot van uitkering vakantie te genieten;
 - b. het in mindering brengen van inkomsten uit noodzakelijke scholing op de uitkering;
 - c. de wijze waarop de hoogte van de uitkering wordt berekend indien de maatregel van gedeeltelijke weigering wordt toegepast;
 - d. de wijze waarop de te betalen uitkering over een gebroken maand wordt berekend;
 - e. het tijdstip waarop een uitkering wordt betaald;
 - f. het tijdstip en de hoogte van indexeringen;
 - g. het traject van bruto naar netto uitkering;
 - h. de verzekering tegen ziekte en arbeidsongeschiktheid na afloop van het nawettelijk traject, tenzij op 1 januari 2003 nog geen invulling is gegeven aan de inspanningsverplichting van partijen.
2. In gevallen waarop het eerste lid niet van toepassing is, wordt compensatie toegekend indien de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven.

Artikel 4

1. De compensatie is in beginsel gelijk aan het bedrag aan uitkering waarvoor de betrokkene door de beslissing in kwestie benadeeld is. De vorm waarin de compensatie wordt gegeven of de uitvoeringsaspecten daarbij, kunnen met zich meebrengen dat het bedrag van de compensatie in geringe mate afwijkt van het bedrag van dit nadeel.
2. In afwijking van het eerste lid kan een gedeeltelijke compensatie worden toegekend indien de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven. Een volledige compensatie wordt in ieder geval niet gegeven indien de betrokkene de omvang van het nadeel redelijkerwijs nog had kunnen beperken, maar dat heeft nagelaten.
3. Indien de compensatie wordt toegekend:

- a. kunnen vorderingen op de betrokkene ter zake van onverschuldigd betaalde bedragen op grond van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten, met de compensatie ineens worden verrekend, en
- b. zijn de artikelen 36 tot en met 36b WW van overeenkomstige toepassing op de compensatie, voor zover deze onverschuldigd is betaald.

Artikel 5

Deze regeling treedt tegelijk met de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten in werking.

Toelichting bij de regeling hardheidsclausule

Algemeen; verhouding tot de bezwaar- en beroepsprocedure

De hardheidsclausule is in principe bedoeld voor gevallen waarin een rechtmatige beslissing is genomen, die niettemin voor een betrokkene nadeel oplevert. Uiteraard kan het ook zo zijn dat de beslissing waardoor een betrokkene benadeeld wordt, onrechtmatig is. Om na te gaan of de beslissing rechtmatig of onrechtmatig is, is de bezwaarschriftprocedure, eventueel gevolgd door beroep en hoger beroep, aangewezen. De uitvoeringsinstantie moet bij ontvangst van elk geschrift dat over een beschikking gaat, dus ook bij een geschrift waarin wordt gesteld dat het een beroep op de hardheidsclausule betreft, nagaan of dit geschrift moet worden aangemerkt als een bezwaarschrift. De verplichting hiertoe vloeit voort uit de Algemene wet bestuursrecht, en hoeft dus niet in dit besluit opgenomen te worden.

Het belang van de betrokkene hierbij is dat bij gegrondheid van een bezwaar (en dus onrechtmatigheid van de beslissing), meer schadeposten voor vergoeding in aanmerking komen dan op grond van de hardheidsclausule. Hierbij valt te denken aan gevallen en schadeposten die in artikel 3 en 4 zijn uitgezonderd, maar ook aan uitkeringsnadeel dat gezien zijn omvang geen "onbillijkheid van overwegende aard" oplevert. Indien de betrokkene uitdrukkelijk aangeeft geen bezwaarschrift te willen indienen maar alleen een beroep op de hardheidsclausule te doen, accepteert hij daarmee de beperkingen van de vergoeding op grond van deze regeling.

Onder onrechtmatige beslissingen vallen onder andere:

- o beslissingen in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; bijvoorbeeld het geval waarin iemand op grond van een gerechtvaardigde verwachting dat zijn uitkeringsaanspraken nog conform het WNU zouden zijn, iets heeft gedaan of nagelaten met als gevolg benadeling omdat de nieuwe regels anders zijn.
- o beslissingen waarbij een overgangsnadeel op grond van artikel 22 lid 1 of 2 BWNU had moeten worden gecompenseerd, wat niet is gebeurd.

Artikel 2

Deze regeling beweegt zich binnen de marges van artikel 22 lid 4 BWNU. Dat wil zeggen dat er alleen sprake kan zijn van compensatie van opgetreden nadeel als er jegens de betrokkene sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Dit zal moeten worden beoordeeld met inachtneming van alle relevante feiten en omstandigheden van het geval. In dit artikel is een aantal factoren genoemd die in ieder geval zullen worden meegewogen. De factor inkomenspositie is bovendien enigszins genormeerd: de zwaarte van de benadeling wordt alleen afgemeten aan de inkomensgevolgen voor de betrokkene zelf.

Artikel 3

In het eerste lid is een aantal gevallen genoemd waarin de WNU-regels en uitvoeringspraktijk enigszins (kunnen) afwijken van de situatie nadat de WW en het BWNU van toepassing zijn geworden. Het nadeel dat door deze afwijkingen in sommige gevallen kan optreden, is echter per definitie dermate gering dat er niet kan worden gesproken van een onbillijkheid van overwegende aard. Dit lid is opgenomen om een kansloos beroep op de hardheidsclausule te kunnen afwijzen zonder nader onderzoek.

Artikel 4

In dit artikel is bepaald dat indien de compensatie wordt toegekend, het uitgangspunt is dat de compensatie bij benadering gelijk is aan het uitkeringsnadeel. Gedeeltelijke compensatie wordt alleen in bijzondere gevallen gegeven.

Hierbij wordt er nogmaals (zie ook de algemene toelichting) op gewezen dat het bij de hardheidsclausule gaat om nadeel als gevolg van een rechtmatige, of tenminste door de betrokkene geaccepteerde, beslissing, en dat de werkgever een discretionaire bevoegdheid heeft inzake het wel of niet verlenen van compensatie en de hoogte ervan. Anders dan bij een onrechtmatige beslissing is er geen gehoudenheid om ook bijkomende schadeposten te vergoeden.

Hoofdstuk 5

Volgersbesluit Sociale Zekerheid NU

als bedoeld in artikel 1, onder c, van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten.

Artikel 1

Als betrokkene in de zin van artikel 1 onder c van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten wordt tevens verstaan degene die in dienstbetrekking staat of heeft gestaan als personeelslid van:

- a. International Institute for Infrastructural Hydraulic and Environmental Engineering (IHE) te Delft
- b. Institute of Social Studies (ISS) te 's-Gravenhage
- c. International Institute for Aerospace and Earth Sciences (ITC) te Enschede
- d. Afrika-Studiecentrum (ASC) te Leiden
- e. Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten (NINO) te Leiden
- f. Universiteit voor Humanistiek (UVH) te Utrecht
- g. Nederlandse organisatie voor internationale samenwerking in het hoger onderwijs (Nuffic) te 's-Gravenhage
- h. Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten (VSNU) te 's-Gravenhage
- i. Vervallen
- j. Protestants Theologische Universiteit (PthU) te Kampen
- k. Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW) te Amsterdam, alsmede de Fryske Akademy te Leeuwarden
- l. Platform Opleiding, Onderwijs en Organisatie BV (PLATO) te Leiden
- m. Roosevelt Academy te Middelburg

Artikel 2

Dit besluit treedt in werking met ingang van 11 juni 2001 en werkt terug tot en met de dag van inwerkingtreding van de Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling Nederlandse Universiteiten, voor de volgers genoemd onder a t/m j. Voor de volgers genoemd onder k. en l. treedt dit besluit in werking m.i.v. 1 januari 2005. Voor de volger onder j. en m. treedt dit besluit in werking m.i.v. 1 januari 2007

